

veto

nummer 17

26 januari 1998

Jaargang 24 - 1997-1998

afgifte : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Debat Sociale Raad over meisjes in de kringen

p. 3

Lichtmis: Unief reikt eredoktoraten uit

p. 4-5

Peeters en Vanhole: literair salon herleeft

p.11

Een extra jaar voor de thesis

Eindverhandeling niet echt het einde

Thesis in het laatste licentiejaar lijkt veeleer uitzondering dan regel. Toch ligt het slaagpercentage soms lager dan verwacht mag worden van een groep studenten die al minstens drie jaar de universitaire wateren met succes doorzwommen heeft. Veelal zijn niet zozeer de te lage examenresultaten de oorzaak, maar wel het niet tijdig indienen van de eindverhandeling. Dat verplicht de student tot een extra jaar om zijn thesis af te werken, het zogenaamde thesisjaar. Toch is in vergelijking met tien jaar geleden het aantal studenten met een thesisjaar al erg verminderd.

Zonderlinge statistieken van het aantal studenten met een thesisjaar bestaan niet. Bij het percentage bissers onder de laatstejaars mag je echter veronderstellen dat een zeer grote meerderheid omwille van de thesis zijn jaar moest overdoen. De onderstaande cijfers bevatten bijgevolg ook de laatstejaars die zakten voor hun examens, maar dat aantal is dus te verwaarlozen.

Absolute koplopers zijn de filosofen: minimum één op vier studenten neemt een vijfde jaar erbij. Daarmee verslaan ze zelfs hun collega's van de fakulteit Letteren, traditioneel nochtans ook meesters in deze kunst. Gemiddeld één op tien studenten levert er zijn tesis na de twee licentiejaar niet op tijd binnen, een gemiddelde dat ook opgaat voor de studenten moderne geschiedenis en de classici. Vaak loopt het aantal thesisstudenten dat zijn jaar overdoet nog op tot één op negen (archeologie, Oost-Europese talen en culturen), één op acht (muzikologie) of één op zeven (kunstwetenschappen). De kriminologen skoren met negen procent ook vrij hoog.

De andere fakulteiten hebben veel minder of zelfs helemaal niet met het probleem te kampen. Sommige richtingen — zoals psychologie, pedagogie, sociologie, politologie en communicatiewetenschappen — haalden vroeger heel wat hogere cijfers maar wisten de aantallen fiks naar beneden te halen. Rektor Oosterlinck bevestigt de positieve evolutie in een aantal fakulteiten, maar toch kan het nóg beter: "Vooraf bij psychologie zijn de resultaten — hoewel ze al verbeterd zijn — nog niet goed genoeg. De opleiding duurt immers een jaar langer."

Reklame

Tot tien jaar geleden was het niet zo ongewoon dat je voor je thesis een extra jaartje in Leuven bleef. Je kon de examens afleggen in het laatste licentiejaar en je het volgende academiejaar inschrijven als bachelordiploma student zonder dat je de lessen moest bijwonen. Het inschrijvingsgeld bedroeg dan minder en je kon na één semester afstude-

ren. Bissen-zonder-lesvolgen was dus eigenlijk een eigen uitvinding van de universiteit om het de thesisstudenten te vergemakkelijken. Eén en ander leidde evenwel tot zo'n wildgroei aan thesisjaren, dat de KU

rektor is het departement Wijsbegeerte een geval apart omdat er een grote groep buitenlandse studenten studeert. Bovendien volgen een heel aantal studenten filosofie als een bijkomende studie. "Dus kan ik me

Studiedag over jongeren en media: de belangrijkste konklusie bleek dat het beeld van de jongeren in de media sterk vereenvoudigd en vaak verkeerd is. De jongeren worden tegen vanalles beschermd, hoewel ze dat helemaal niet nodig achten en liever voor vol aanzien worden. Je vindt het in Middelpunt, op de pagina's 8 en 9.

(foto Elena Schutjes)

Leuven in 1993 die bijzondere inschrijvingscategorie beperkte. Omdat het geen officiële inschrijvingscategorie betrof, werd het statuut in 1995 — onder druk van de regeringskommissaris — helemaal afgeschaft: thesisjaren worden nu gelijkgesteld met bisjaren. Daarnaast spoorde de universiteit de promotoren aan tot een betere planning en begeleiding. Over het algemeen met resultaat, zo blijkt.

De academische overheid houdt de cijfers wel jaarlijks in het oog, want teveel thesisstudenten zijn niet bepaald een goede reclame. Als een fakulteit slecht scoort, wordt de dekaan — al dan niet formeel — dringend verzocht daar meteen iets aan te doen. Indien nodig, wijzen ook de visitierapporten de fakulteiten erop dat enige actie geboden is.

Dat die maatregelen vooral nodig zijn bij de fakulteiten Wijsbegeerte en Letteren, hoeft niet te verwonderen. Bij de filosofen wordt de lat zeer hoog gelegd: een zeer gedegen thesis is nodig, want ze ambiëren vaak een universitaire loopbaan. Volgens de

goed voorstellen dat een thesisjaar daar heel wat meer voorkomt", aldus rektor Oosterlinck.

Professor Evenepoel, dekaan van de Fakulteit Letteren, verklaart het relatief hoge aantal thesisstudenten in zijn fakulteit door het feit dat de thesisonderwerpen bij Letteren vrij omvangrijk zijn. "In de licenties moeten de studenten de kans krijgen aktief met de stof om te gaan. Een thesis heeft betrekking op slechts één aspect van de studierichting, terwijl je via skripties met meerdere vakgebieden kan bezig zijn. Maar als we meer skripties willen geven, moet daarvoor tijd beschikbaar zijn. Het volume van de licentiaatsverhandelingen moet dan ook beperkt blijven tot vijfenzeventig à honderd bladzijden, zonder aan de kwaliteitsnormen te raken. Het gaat om de kwaliteit, niet om de kwantiteit." Voor de studenten geschiedenis, die bekend staan om hun thesisvertraging, ligt de kwestie anders: "Zij komen bijna automatisch tot een uitgebreide thesis omdat ze veel bronnenmateriaal in kaart moeten brengen." Dat is ook de

reden waarom de rektor een beperking van het aantal pagina's niet als algemene maatregel wil opleggen. "Toen ik zelf nog werkte aan het departement Elektrotechniek hebben we de omvang van een thesis beperkt tot maximum zestig à tachtig pagina's omdat de thesissen daar soms uitgroeiden tot minidoktoraten. In een dergelijk departement kan een maximum opgelegd worden omdat thesissen hoofdzakelijk uit resultaten bestaan, maar als het een literatuurstudie

is, zijn er uiteraard meer pagina's nodig."

Aan de fakulteit Letteren volgen ook vrij veel studenten een aggregatie-opleiding. De vernieuwing van die opleiding heeft ook zo haar gevolgen. Professor Evenepoel: "In de praktijk zal de aggregatie vaak tot vijfde jaar uitgroeien, waardoor ook de thesis gemakkelijker tot dan wordt uitgesteld."

Akselereren

Claude Seyns en Koen Verheyden, de vrijgestelden van Kringraad — de onderwijsgeleding van Loko — wijzen erop dat het licentieprogramma niet te zwaar mag zijn. "Als de studenten niet het volledige programma kunnen afwerken tegen eerste zit, schort er iets aan dat programma. Waarschijnlijk ligt de studiedruk dan te hoog en is er een aanpassing nodig. Zo kan bijvoorbeeld het zwaartepunt van de thesis naar de eerste licentie worden verschoven. We vinden het dan ook positief dat je je thesis moet indienen voor je aan de examens

vervolg op p. 4

lezersbrieven

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studietoestand en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met $\pm 1,5$ getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Slaagsijfers

Over de richting informatika zegt professor Langouche, groepsvoorzitter eksakte wetenschappen: "Informatika trekt binnen de eksakte wetenschappen een heel eigen publiek aan, dat erg op de praktijk van het computergebruik gericht is. Voorheen sloot de informatika-opleiding daar niet echt op aan, wat de dramatische slaagsijfers verklaart. Daarom hebben we besloten een aantal basisvakken op te splitsen, zoals wiskunde en natuurkunde. Met succes, zo blijkt." Hierbij kan simpelweg worden opgemerkt dat de programmahervorming waarover hij spreekt pas vanaf dit jaar ingang heeft ge-

vonden en dus onmogelijk enig effect — zeker geen positief — kan hebben gehad op de slaagsijfers van vorig jaar.

Tom Aernouts,
preses Wina

Reklame-telefoontjes

Graag zou ik willen reageren op het artikel over de gratis 'reklametelefoontjes'. Telefoneren vanuit een openbare telefoonsel in Leuven is tegenwoordig een echte hel. De

nieuwe Belgacomtoestellen hebben soms rare kuren. Het volgende scenario zal vele studenten wellicht niet onbekend zijn: Je stapt zo'n telefoonsel binnen in de hoop bijvoorbeeld nog vlug een kaart voor een of andere voorstelling te kunnen reserveren. Op het schermje staat: "Toestel defect". Geen probleem, een paar straten verderop staat nog een sel. Je staat eerst tien minuten buiten te wachten omdat iemand je voor was en blijktbaar veel te vertellen heeft. Wanneer het jouw beurt is, verschijnt op het schermje "een ogenblikje a.u.b.". Dat ogenblikje wordt al gauw een ogenblik en dan verschijnt "haak uit". Je neemt de hoorn van de haak en steekt je Protonkaart in het gleufje. "Dienst niet beschikbaar". Het toestel produceert een luide pieptoon. Die meteen de aandacht trekt van de wachtenden achter jou. Vlucht loop je naar het dichtstbijzijnde krantenwinkeltje om een Telekaart te kopen. Na je beurt te hebben afgewacht, steek je die kaart in het toestel. Je vormt het nummer, maar dan blokkeert het tikstysteemje. "Alleen noodnummers". Wegens gebrek aan pasmunt, laat je de munttoestellen maar links liggen. Na een half uur rondcrossen en wachten, geef je het op. Je zou waresmpel nog sympathie beginnen krijgen voor GSM-gebruikers.

En dan komt de firma Tel-Free op de proppen met een nieuw systeem: abonnees kunnen gratis bellen als ze bereid zijn er om de minuut reclamespotjes bij te horen.

Dé oplossing voor het gesukkel met de openbare telefoonsellen? De heer Guido Deklerk — zaakvoerder van Tel-Free — ziet het blijkbaar nogal rooskleurig in. Volgens hem kan het gesprek vlotter verlopen omdat je altijd kunt inspelen op de reclameboodschappen.

Wel, mijnheer Deklerk, ik kan u verzekereren dat de nieuwe absorptiemogelijkheden van pampers je geen barst meer kunnen schelen, wanneer je *eindelijk* iemand aan de lijn hebt.

Greet Samyn
tweede jaar woordkunst

vrije tribune

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studietoestand en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met $\pm$ vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Twee maten en gewichten

Sinds de wet van 23 maart 1995 is het in België strafbaar (tot één jaar gevangenisstraf) de volkerenmoord op de Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog te "ontkennen, schromelijk te minimaliseren of proberen te rechtvaardigen". Op zich een goede wet. Niet alleen wegens de bescherming van het kollektieve geheugen, maar eveneens uit respect voor diegenen die in de Tweede Wereldoorlog gruwelijkheden hebben moeten ondergaan.

Toch is het nuttig te weten wat er in omringende landen met soortgelijke wetten gebeurt. Zo is er recent, op het einde van vorig jaar, een hetze ontstaan rond Jean-Marie Le Pen die op een persconferentie beweerde: "Dans un livre de mille pages sur la seconde guerre mondiale, les camps de concentration occupent deux pages et les chambres à gaz dix à quinze lignes, ce qui rapelle un détail" (Le Monde, 28/12/97). Gaarne volgen de bedenkingen daarbij: ten eerste, in hoeverre is deze uitspraak negationistisch, en derhalve strafbaar? Ten tweede, in welke mate is hier sprake van een politiek proces tegen een succesvolle konkurrent waarbij men uit onmacht op de man speelt in plaats van op de bal?

Le Pen betwist immers de genocide niet en drukt geen twijfel uit over het bestaan van de gaskamers. Wat hij eigenlijk zegt is: het gaat hier om een aangelegenheid die niet vereist is voor het bejegenen van de geschiedenis van Wereldoorlog Twee, met andere woorden voor het ontstaan en het beëindigen ervan. De jodenvervolgving is natuurlijk geen detail, maar aangezien deze gebeurtenis geen invloed heeft gehad op het verloop van de oorlog, wordt het door de geschiedschrijvers die de oorlog behandelen, als een "detail" beschouwd. Met dit laatste wil Le Pen zeggen: in de mate dat ze er een plaats voor voorzien in hun werken. Meer dan waarschijnlijk was deze boetedoening een provocatie aan het adres van een soort van hyperideologisch antiracisme. Het is een pesterij waarbij hij laat uitschijnen met één teen over de grens te gaan, maar het uiteindelijk toch niet doet. Het is een beetje zwaaien met de rode lap, niks meer dan dat.

Natuurlijk is de uitspraak misplaatst, en hij moest ze minstens genuanceerd hebben (door bijvoorbeeld toe te voegen dat hij de volkerenmoord betreurt), maar toch is er een zinloze aanklacht ingediend. De reden is natuurlijk duidelijk: Le Pen is een extreemrechtse partijleider en die worden steeds onmiddellijk geassocieerd met de periode '40-'45.

Nu komen we bij het tweede punt: het politieke proces dat daar wordt gevoerd. Immers, volgens het 'livre noir du communisme' heeft het communisme 79 miljoen slachtoffers gemaakt en als we de inleider van het boek, Stephan Courtois, mogen geloven misschien 100 miljoen. Om duidelijkheid te scheppen geef ik een paar cijfers: de Sovjetunie (onder Lenin en Stalin) het zelfs door Russische geleerden niet meer betwiste sifer van minstens 20 miljoen, en China 40 miljoen, maar dit laatste kan oplopen tot wel 65 miljoen slachtoffers van het communisme. Is er immers een verschil tussen het kind van een Koelak dat gekreepd is in een hongersnood die door Stalin is uitgelokt en het Joodse kindje dat stierf aan ondervoeding in een getto?

Toch wordt er regelmatig over deze feiten in negationistische termen gesproken, en vooral door diegenen die het hardst op zoek zijn naar ontspiringen van wat men 'rechts' noemt. Hoofddredakteur Claude Cabanne van 'L'Humanité' bijvoorbeeld, die op zeven december 1997 schrijft dat men "zich geen nazisme kan voorstellen zonder koncentrationenkampen, maar wel een kommunisme". Eigenaardig genoeg is er dan geen Amnesty International en fellow-travellers om te reageren met klachten en betogingen. De reden is ook hier duidelijk: het linkse discours — soms duidelijk een extreemlinks — waarin heel het debat baadt. Een situatie waar een eksklusive diabolisering van extreemrechts nodig is om de blinde vlek in het eigen verleden te vergeten, en vooral om te verhinderen dat men wel eens dezelfde houding zou kunnen aannemen tegen verschillende vormen van linksextremisme als tegen extreemrechts. De overgevoelighed van velen tegenover

Le Pen en konsoorten is voor een stuk te wijten aan dit schijnheilig discours.

Het is trouwens een kommunist — Claude Gaysot, thans minister in Jospin's linkse coalitie — die in Frankrijk als eerste het initiatief nam tot een antinegationistische wetgeving. Hij heeft natuurlijk gelijk, maar ik ben wel nieuwsgierig of hij tijdens zijn carrière bij de partij de misdaden van het communisme niet wist of gewoonweg heeft verzwegen. Een opheldering van zijn standpunt, en dat van zijn partij door de jaren heen, waarbij hij tevens zijn walging uitspreekt over die regimes en hun misdaden zou zeker niet misstaan.

Ok in België zijn dat zo sterk negationisme eveneens voorbeelden te vinden: de Partij Van De Arbeid (PVDA) bijvoorbeeld die in de katern van Solidariteit schrijft dat ze haar "historische ervaring" haalt bij "de oktoberrevolutie van Lenin, de opbouw onder Stalin en de Chinese revolutie onder leiding van Mao". Dat is hetzelfde als een nationaalistische partij zou beweren dat ze haar historische ervaring haalt uit de ideologie van Goebbels en de leiding van het duizendjarige rijk onder Hitler. Voor mij is de katern van de PVDA een even waanzinnige stelling die gerust met een jaar gevangenis mag worden bestraft.

Wat ik met dit korte stukje gezinswil aantonen is dat die agressieve gek van een Le Pen een onschuldig kereltje is, maar wel de verborgen politieke agenda achter het merendeel van de hetze rond zijn persoon. Ik heb ook niet de perverse bedoeling om het ene negationisme te relativeren door het ander, maar ik bepleit wel de konsekwente veroordeling van alle negationismen.

Omdat de vrije tribunes altijd zo serieus zijn, vol van arrogantie en eigenwaan (een trek die mij helemaal vreemd is), wens ik hier toch met een lichte noot te eindigen. Dit door een sitaaf van mijn lievelingschrijver en nobelprijswinnaar Knut Hamsun, meer bepaald uit zijn boek 'Mysteries': "Goeciomenig lieve Frøken, is het toegestaan om even aan je muise te komen?".

Steven Groenwals,
eerste kan Psychologie

Den Tube

Graag had ik gereageerd op het artikel 'Gedwongen uitvaart den Tube', verschenen in Passe-Partout van 21 januari 1998. Omdat ik zelf in een jeugdhuiswerking zit, stuit het me echt wel tegen de borst wat dit jeugdhuis moet ondergaan (voor verdere uitleg, raad ik u aan het desbetreffende artikel zelf te lezen — plaats- en papierbesparing) omwille van een — volgens mij — toch wel ondoordachte beslissing van de NV Zee-kanaal.

Ik ken de werking van het stadsbestuur en de rol van de Stedelijke Jeugdgraad hier te Leuven onvoldoende om gegronde kritiek te kunnen spuien, maar er klopt ergens toch iets niet. Een verwijdering van een buurtproject uit het milieu waar dit is opgezet, vind ik al een doorn in het oog. Wat me nog meer ergert, is het feit dat een verplaatsing van een jeugdhuis veel meer gevolgen kan hebben op haar leden. Houdt men er rekening mee dat de afstand jongeren-jeugdhuis zo al groot genoeg is: op stamatisch vlak — de motto's 'jeugdhuis is drukrot' en 'jongeren kunnen niets opbouwend's' vieren nog steeds ten onrechte hoogtij — zonder de daadwerkelijke, fysieke afstand?

Ik weet uit ervaring dat het knokken is om een jeugdhuis(werking) staande te houden, zonder dat men dan van overheidswege uit nog eens extra kosten moet doen (zie artikel Passe-Partout), dus kan ik hun standpunt zeker begrijpen dat "de beslissingnemers moeten opdraaien voor de kosten", en ik zou zelfs verder gaan en extra subsidies eisen, al is het maar een soort schadevergoeding voor de extra inspanningen die vereist zullen zijn om akkoord te blijven.

Zo kan ik nog een paar bladzijden wisselen, maar dat is niet mijn bedoeling. Ik wilde enkel een 'melding van' maken. Wat ik nog kwijt wil is, dat de redactie van de Passe-Partout blijkbaar ook niet echt 'jongerengezind' is, of alleszins flauwe grappes maakt over 'de jeugd van tegenwoordig'. Getuige hiervan is de vermelding van het aantal taalfouten in de persmedeling van de Stedelijke Jeugdgraad. Mensen: het zijn niet de taalfouten die tellen, maar de inhoud.

Joris Cortouts,
tweede lic Psychologie

MW gezocht, ook in uw kring

Dooral in het centrum van Leuven sierden ze de voorbije twee weken het straatbeeld: knalgele affiches met uitdagende slogans erop, de stuk voor stuk de lezer wilden aanzetten tot nadenken over de man/vrouw-verhouding in zijn of haar kring. Met uitspraken zoals 'Verantwoordelijkheid is geen manlijk woord. Maar hoe zit het in uw kring?' en 'De top van de universiteit is niet vrouwvriendelijk. En hoe zit het in uw kring?' wilde Sociale Raad (Sora) vooral diegenen zoals u oproepen om op dit ogenblik een ploeg aan het samenstellen zijn voor de volgende kringverkiezingen, evenals de vrouwelijke studenten die wel geïnteresseerd zijn in kringwerking, maar nog niet dat extra duwtje in de rug nodig hebben om ook de stap te zetten. Daarom dit initiatief?

De idee voor deze campagne dateert al van vorig academiejahr. Toen deed de werkgroep Vrouw-Man-Universiteit-Samenleving (Vmus) van Sora immers een onderzoek naar de man/vrouw-verhouding in de Leuvense studentenbeweging. De resultaten daarvan waren tot op zekere hoogte positief: inmiddels bleek ongeveer de helft van de studentwerkers vrouwelijk te zijn. In de studenten van Loko — de Leuvense Overkoelende Kringorganisatie — stond het er

met de man/vrouw-verhouding wel al iets minder goed voor. Maar zowel in de kring- als in de raden bleek het grote probleem niet de numerieke vertegenwoordiging te zijn. Het was vooral de verdeling van de geslachten over de verschillende functies die volgens heel stereotiepe patronen leek te verlopen. Steeds opnieuw werden de functies met de grootste verantwoordelijkheid en de meeste zichtbaarheid bijna allemaal door jongens opgenomen. Als puntje bij paaltje komt zijn het dus ook in de studentenbeweging nog steeds meestal de jongens die de lakens uitleden.

Met deze feiten in het achterhoofd besliste Sora dat het tijd werd om een sensibiliseringscampagne op poten te zetten. De timing is alleszins goed gekozen: op dit moment wordt er in heel wat kringen immers koortsachtig gesleuteld aan ploegen die het in de komende kringverkiezingen tegen elkaar willen opnemen. Door de campagne hoopt Sora dat deze mensen op zijn minst eens stilstaan bij de man/vrouw-verhouding in hun ploeg en zich zodanig gaan afvragen waarom er eigenlijk zo weinig vrouwen meedoen en hoe dat verholpen kan worden. Ook de vrouwen zelf hoopt Sora echter aan te spreken. Als zij niet bereid worden gevonden om mee verantwoordelijkheid op te nemen, zal er immers niets veranderen.

Volgens heel wat kringvertegenwoordigers is dat trouwens precies het grote probleem. "Wij vinden gewoonweg geen vrouwen, ze willen niet," is inderdaad een op-

merking die vaak wordt gehoord. Elders lijken meisjes echter gewoon nog niet echt welkom. Opmerkingen zoals "Een preses moet zich zat kunnen drinken en dat past voor een vrouw gewoonweg niet," getuigen niet echt van veel openheid tegenover vrouwelijke kandidaten. Alhoewel formeel gezien de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen in onze samenleving in grote mate is weggewerkt, blijven bepaalde stereotiepe patronen in de psyche van de bevolking duidelijk zeer sterk doorleven.

Duwtje

Volgens Sora hangt in de zoektocht naar vrouwelijke kandidaten dan ook veel af van de manier waarop men de potentiële medewersters benadert. In tegenstelling tot jongens zullen meisjes immers minder gemakkelijk hun vinger onmiddellijk in de lucht gooien en zeggen "Ik kan dat wel, ik doe dat wel". Meer dan de leden van het andere geslacht willen meisjes de tijd nemen om na te gaan of ze wel over voldoende capaciteiten en tijd beschikken om een functie naar behoren uit te oefenen. En externe aanmoediging kan in de loop van dit proces een belangrijke rol spelen. Meer dan jongens kunnen meisjes een extra duwtje in de rug wel gebruiken. Of dit in de eerste plaats te wijten is aan een gebrek aan rolmodellen, aan een soort van kollektieve onzekerheid ten gevolge van het voortleven van traditionele rollenpatronen of aan een grotere druk om het goed te

doen — hoeveel méér wordt een vrouwelijke preses niet in de gaten gehouden en bekritiseerd — is niet duidelijk. Maar dat men door deze kleine inspanning erin kan slagen meer waardevolle mensen in de kringwerking te betrekken en op die manier enorm kan verrijken, dat staat wel vast. Degenen die de nood aan aanmoediging gelijkstellen aan een gebrek aan capaciteiten straffen vanuit die optiek dan ook in de eerste plaats hun eigen kringwerking.

Er is nog een tweede faktor die het engagement van meisjes, meer dan dat van jongens, kan beïnvloeden: de cultuur van de organisatie. In sommige gevallen is die zeer competitief van aard, het individu telt maar mee wanneer het zelf konstant op de voorgrond treedt, terwijl het belang van het gemeenschappelijk project naar de achtergrond verdwijnt. Een tactiek die in een dergelijke cultuur vaak wordt gebruikt om in de aandacht te komen is bijvoorbeeld grapjes maken ten koste van anderen — een strategie die onze Leuvense burger-vader zeer goed onder de knie heeft. Meisjes floreren echter veel beter in een kooperatieve cultuur, waarin het samen aan de kar trekken steeds vooropstaat. Groepsgeest, samenwerking en feedback zijn hierbij de sleutelwoorden. En ook aanmoediging voelt zich in deze cultuur veel meer thuis dan in de competitieve.

Belang

Het veranderen van de cultuur van een organisatie — om maar één ding te noemen — is echter duidelijk een project van lange adem. Een plotse radicale stijging van het aantal vrouwen met een verantwoordelijke functie wordt er — als gevolg van deze campagne — dan ook niet verwacht. Het is in de eerste plaats de bedoeling om mensen (m/v) gevoeliger te maken voor de problematiek. Het belang van die sensibilisering mag niet onderschat worden: alleen als mensen zich bewust zijn van het probleem; kunnen zij ook proberen om er iets aan te veranderen.

De campagne van Sora heeft echter ook een nadeel. Door zo de nadruk te leggen op de ondervertegenwoordiging van meisjes verliest men immers uit het oog dat dit in sommige kringen en raden eigenlijk geen probleem is. Nochtans zijn juist deze werkingen het mooiste bewijs dat het ook anders kan. Bovendien zijn er ook een aantal kringen en raden waar zich eerder de omgekeerde problematiek voordoet: in plaats van de jongens zijn de meisjes er sterk oververtegenwoordigd. De stelling van Sora dat het hier om uitzonderingen gaat is weliswaar terecht. Toch mag dit niet uit het oog verloren worden, wil men een juist beeld schetsen.

Anja Kovacs

Voor meer informatie over deze campagne, en voor reacties, kan u nog steeds terecht bij Sociale Raad, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Tel: 016/22.95.41.

Kotnet na vijf maanden geen sukses

Sinds het begin van het huidige academiejahr kan een aantal studenten van de KU Leuven gebruik maken van Kotnet, het project van rector Oosterlinck dat op termijn alle studenten op kot toegang wil geven tot Internet. De universiteit maakte hiervoor afspraken met de particuliere kabelmaatschappij TVD, die in Leuven Internet via de kabel aanbiedt. Dankzij deze overeenkomst kunnen de studenten in een testgebied tegen zeer concurrerende prijzen surfen. Na een vijftal maanden blijkt de interesse hiervoor eerder matig te zijn.

TVD zorgt in Leuven al vele jaren voor de distributie van kabeltelevisie, en heeft sinds vorig jaar ook Internet in haar dienstpakket opgenomen. Internetsurfen via de kabel heeft een aantal duidelijke voordelen: de gebruiker betaalt een vast bedrag per maand waarvoor onbeperkt gebruik kan worden, zijn telefoonlijn blijft ondertussen gewoon beschikbaar, en surfen gaat ook nog eens honderd keer sneller dan via de klassieke telefoonlijn. De nadelen zijn dan weer de hoge (huur)prijs van de kabelmodem en van de abonnementen. Die nadelen leiden echter niet voor de studenten die Kotnet willen, en in de driehoek Bondgenotenlaan-Naamsestraat-Ring wonen. Die krijgen namelijk Internettoegang en een kabelmodem voor 900 frank per maand.

Toch blijkt tot nog toe maar een honderdvijftigtal studenten in het testgebied bij TVD een dergelijk abonnement heeft genomen. René Florizoone, hoofd van het Universitaire Rekencentrum, vindt dat weinig. "We hadden geen vast aantal voor ogen, omdat het een proefproject is, maar het klopt dat we op een grotere vraag gehoopt hadden. Omdat het voor ons ook een zekere inzet met zich meebrengt, willen we het testgebied voorlopig nog niet vergroten."

Precies op dat punt dreigde de samenwerking tussen beide partners even problematisch te worden: TVD wilde namelijk wel van het testgebied af, en was al begonnen aan geïnteresseerde studenten elders in Leuven goedkope abonnementen te slijten. Dat was echter niet naar de zin van de uniëf. Peter Reynartz, directeur van TVD, legt uit wat er gebeurde: "Aanvankelijk was niet duidelijk afgezien dat het testgebied niet uitgebreid zou mogen worden. We hebben intussen al een dertigtal Kotnetabonnementen verkocht elders in Leuven. Die studenten zullen van de goedkope voorwaarden blijven genieten, maar anderen zullen vanaf nu een gewoon abonnement moeten nemen." Dat kost dan minstens 1.850 frank per maand, installatie van de modem niet inbegrepen.

De vraag kan natuurlijk gesteld worden waarom enkel de studenten die tussen Bond, Naamse en Ring wonen, mogen genieten van goedkoop en snel surfen. Florizoone: "Het is onze bedoeling om zo goedkoop mogelijk Internet aan te bieden aan zoveel mogelijk studenten. We willen echter dit proefproject evalueren vooraleer we uitbreiden. Maar ik zie geen reden waarom het kontrakt in september niet verlengd zou worden."

Martijn Graumans

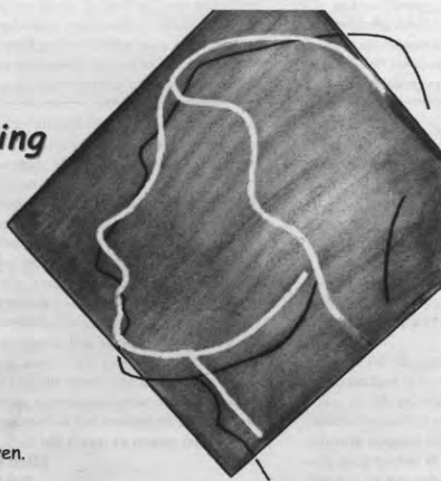
De werkgroep Vrouw Man Universiteit Samenleving van Sociale Raad nodigt U uit op

Vrouwen in Politieke Vernieuwing

Een debat met:

- Sabine de Bethune (senator, CVP)
  - Anne Van Aelbroeck (voormalig Vlaams minister gelijke kansenbeleid, SP)
  - Ingrid Robeyns (lid van vrouwenbeweging)
  - Alison Woodward (socioloog, hoogleraar VUB & UIA)
  - Pieter Vandekerckhove (Centrum voor Politieke Vernieuwing)
- moderator: Ivan de Vadder (journalist VRT)

Woensdag 28 januari om 20 uur.
Aula MSI 00.20, Erasmusplein 2, Leuven.
-toegang gratis-

“Een voorstelling is iets dat je onmiddellijk bekijkt en daarna kunt weggoaien”

Ooral in een eeuw waarin menig kunstenaar zich concentreerde op het vaak perverse debat over wat nu wel en geën kunst zou mogen zijn, kan een stevige onelinier als 'Kan kunst de wereld redden?' een eeuwenoud en vitaal debat heropenen. Voor teater- en operaregisseur Peter Sellars is dit vraagje — dat hij distilleerde uit Dostojevski's betoog dat de wereld gered zal worden door schoonheid — de rode draad in zijn werk. Sellars broedt dus op de funktie van kunst op zich, maar ook op de etische en genezende doorwerking van kunst naar de toeschouwer en daarmee op de noden van de maatschappij waarin die toeschouwer leeft. De Amerikaanse veertiger krijgt voor die boeiende gedachten en zijn regies op twee februari een eredoktoraat.

Peter Sellars werd in 1957 in het Amerikaanse Pittsburgh geboren en naar eigen zeggen begon zijn regisseurscarrière toen hij als tienjarige een poppentheater oprichtte in de stationwagen van zijn vader. Hij studeerde af aan Harvard; en als laureaat van de fel begeerde en zelden toegekende 'Genie'-prijs kon hij zich bijscholen in Parijs, Rusland, China en Japan. Na een free-lanceperiode — met onder andere enkele stukken op Broadway — begon aan The Boston Shakespeare Company zijn loopbaan pas echt. Al op achttwintigjarige leeftijd bracht Sellars het dan tot artistiek leider van het prestigieuze 'American National Theater' in Washington. Een taak waarvoor hij al gauw de laan uitgestuurd werd wegens het doornigke van politieke taboes. Sellars nam met Sophocles' 'Ajax' namelijk de waanzinnige defensiepolitiek van Reagan op de korrel. Iets wat de politieke jets in Washington duidelijk niet goed verteerde. Inmiddels is tegendraadsheid onvermijdelijk een kenmerk van Sellars' werk geworden.

Profetisch

Terwijl de regisseur vroeger vrij weigerachtig stond tegenover opdrachten uit Europa, sijpelden zijn regies vanaf de jaren negentig toch meer en meer door naar de theaters op het kontinent. Sellars acht zichzelf namelijk als Amerikaan niet interessanter voor de voor hem vreemde, Europese cultuur. Niettemin heeft op dit moment zowat elk toonaangevend operahuis in West-Europa al een Sellarsproduktie op de affiche gehad. Naast al die regiewerkzaamheden doceert hij aan de universiteit van Los Angeles en is hij ook artistiek adviseur van het 'Los Angeles Philharmonic' en artistiek directeur van het Los Angeles Festival.

Het moost van al evenwel is hoe Peter

Sellars door de morele en sociale dimensies in zijn regies de mens wil begeleiden om zich een profetische houding tegenover zichzelf, de ander en de wereld aan te meten en tegelijk die mens tot een onophoudelijke zoektocht naar ware schoonheid wil

ren of eens lekker controversieel te wezen — wat wel vaak onvermijdelijk is. Voor Sellars is de radikale aktualisatie de enige manier om zijn voorstellingen te injecteren met een uitgesproken sociaal en etisch engagement.

waarin ze leven.

Sellars is zich erg bewust van de problemen die een dergelijke houding oproept maar getuigt bovendien van erg veel moed doordat hij met zijn regies ook antwoorden tracht te formuleren. Want Sellars heeft effectief een dramatisch procedee gevonden om via onvoltooidheid en aktualisatie wereldproblemen het teater binnen te loodsen. Hij kan daarmee een kwalitatief debat opstarten met zijn publiek en hij is in staat een ruimte te creëren waar de gekwetste mens zijn wonden kan helen. In die ruimte wordt immers het onbespreekbare bespreekbaar gemaakt. Want geïnspireerd door Plato meent Sellars dat onze cultuur zich blindstamt op uiterlijkheden. Sellars's boodschap draait daarom voortdurend rond de vraag 'hebben we wel echt begrepen waar het om draait?' Sellars wil structuren van vergetelheid, socio-economisch

(foto archief)

aanzetten. Om dit alles te bereiken bezigt Sellars een erg eigenzinnige teatertechniek: hij legt graag de nadruk op de onvoltooidheid van zijn regies want juist in dit onaf karakter ontstaat een democratisch-kreatieve ruimte. Hierin krijgt de toeschouwer dan zelf de verantwoordelijkheid om de voorstelling af te maken door zich later die voorstelling te herinneren. In zulke ervaringen vindt voor Sellars het genezingsproces van kunst plaats. De Amerikaan springt dus heel wat minder ijdel met z'n producties om dan zijn Europese collega's want "een voorstelling is iets dat je onmiddellijk bekijkt en daarna kunt weggoaien".

Maar hoe kan een toeschouwer met zijn specifieke vragen en noden geheel worden door een stuk dat uit een gans ander cultuur-historisch kader stamt? Om dit alles te bereiken heeft de regisseur door de jaren heen een heel eigen werkwijze en beeldtaal ontwikkeld. Sellars kiest voor een radikale aktualisatie waardoor een teaterstuk of opera in een moderne setting gepresenteerd wordt. Zo plaatste hij bijvoorbeeld Mozart's 'Don Giovanni' in de achterbuurten van de Amerikaanse grootstad. Of tijdens de Golfoorlog verwees hij in een produktie van 'De Perzen' expliciet naar het Amerikaans militarisme. Logischerwijze is zo'n teater voor velen een erg bittere pil. Maar het is zeker niet de bedoeling van Sellars om met zijn interpretaties te sjokke-

Voor Sellars leeft teater dan ook vanuit een onmiddellijke noodzaak: het moet beantwoorden aan specifieke tijdsmomenten en gebeurtenissen in de wereld en heeft niet enkel vandoen met prive-verlangens of persoonlijke overwegingen. Sellars is ten stelligste van mening dat het individu en de maatschappij verstrengeld zijn in een onontkoombare dialektiek. Ook voor opera gaat het voorgaande op, hoewel Sellars uiteraard goed beseft dat de complexiteit van het operabedrijf die snelheid wel wat in de weg staat.

Engagement

Sellars kan makkelijk met allerlei termen en -ismen gekatapulteerd worden. Zo neigt zijn poging om de onbespreekbare realiteit ter sprake te brengen door onvoltooidheid, erg naar postmodernisme. Zijn poging om de wereld op te voeden en te veranderen doet dan weer denken aan een mislukt Verlichtingsideaal. In ieder geval verwijzen naast Peter Sellars ook vele andere teatermakers vandaag weer op eksplisiete manier naar de maatschappij

onrecht, de verplating door de suprematie van de dollar, sensuur, de unidimensionaliteit door reclame en media ontmaskeren omdat ze zowel de zwaarte als de essentie van het leven verhullen.

Als kunstenaar meet hij zich dus een profetische houding aan om de schijn van oppervlakkigheden te doorprikken en door te stoten naar het onuitspreekbare mysterie van de echte werkelijkheid waar schoonheid heerst en in authenticiteit gekozen wordt voor het volle leven. Het is daarom dat Sellars zijn produkties in een schijnbaar realistische en moderne setting laat aanvangen om die vervolgens uit elkaar te doen spatten. De Amerikaan ziet een heuse openbaring, een inzicht dat de mens graut zal ontvangen en waarin de werkelijkheid geschouwd kan worden zoals die werkelijk is. Hiervoor keert Sellars terug naar zijn uitgangsvraag 'Kan kunst de wereld redden?' Want het is ook van Dostojevski dat Sellars leerde dat het deze openbaring is die verlossing brengt als de Russische schrijver meent dat schoonheid de wereld redt.

Bart Boone

Thesis

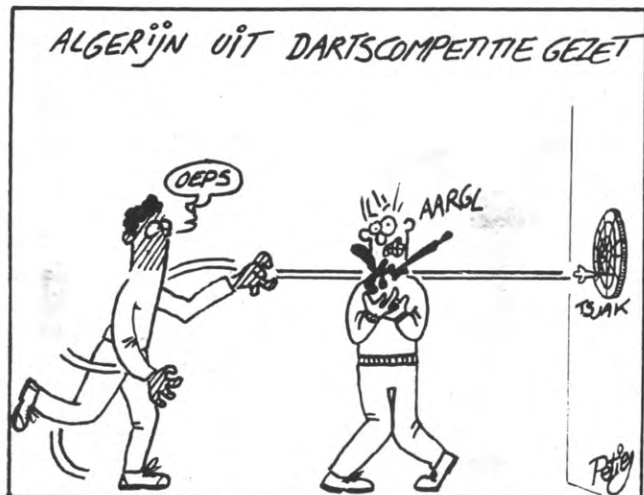
vervolg van p. 1

mag deelnemen, in het merendeel van de studierichtingen valt immers de grootste druk weg, eens de thesis af is. Het vakkenpakket dat in het laatste jaar nog afgelegd moet worden is meestal toch niet meer zo zwaar."

Oosterlinck wijst erop dat hij vorig jaar het probleem al heeft voorgelegd op de Akademische Raad en dat hij dat dit jaar opnieuw zal doen. "Een normale student moet in een normale tijd kunnen afstuderen, thesis inbegrepen. Ik heb er geen problemen mee dat studenten zelf kiezen om

over een langere periode hun inspanningen te verdelen. Maar het programma mag niet zo zwaar zijn dat een normale student het niet meer haalt in één jaar." Hij bevestigt dat de studiedruk in een aantal richtingen te hoog is: "Men moet een aantal uren voorzien dat een student aan zijn thesis mag werken. Als men de thesis zo belangrijk vindt en men het aantal uren dus hoog begroot, dan moet de rest — vakken en werkkolleges — verminderd worden." Toch is het volgens de rektor ook te wijten aan de studenten zelf. "Het is de eerste keer dat ze zelfstandig aan een groter project mogen werken, en een aantal studenten gaat dan akselereren. Ze hebben het niet meer onder controle en steken er teveel tijd in."

Ellen Gysels
Raf Gerits

Bedrijfsleider Siemens en Bengaalse bankier boeren goed

Een universiteit heeft altijd een speerfunctie vervuld in een samenleving: de toekomstige 'elite' wordt er gevormd, zij concentreert het onderzoek. Uitgeroepen worden tot eredoktor van zo'n instelling is bijgevolg een niet te versmaden eer, omgekeerd stralen de persoonlijkheden en de verwezenlijkingen van de laureaten af op de unief. Op haar patroonsfeest, de tweede van de tweede maand, reikt de Leuvense universiteit haar erelintjes uit aan verdienstelijke mensen uit de wereld van wetenschap, cultuur, politiek of economie. De opvallendste gelauwerden dit jaar zijn Siemens-topman Von Pierer en de Bengaalse bankier Yunus. Ook de Amerikaanse professor klinische geneeskunde John Thomas Potts, Jr. en regisseur Peter Sellars (zie pagina vier) worden gevierd.

Heinrich von Pierer is de absolute topman van het Duitse concern Siemens. Von Pierer wordt door de KU Leuven vooral gelauwerd omdat hij met vaste hand zijn bedrijf door de Europese eenmaking stuurt, en omdat hij daarbij grote afslankingen weet te ontwikkelen, wat hem tot een voorbeeld maakt voor andere bedrijven.

Heinrich von Pierer, op 26 januari 1941 geboren in het Duitse Erlangen — waar hij voor de CSU in de gemeentepolitiek zit — maakte een gestage opgang bij Siemens, nadat hij daar in 1969 op de juridische afdeling terecht kwam. In 1988 wordt hij lid van de raad van bestuur om in 1992 voorzitter te worden. Het was niet de gemakkelijkste periode waarin hij het roer over nam want de wereld economie bevond zich in een neerwaartse ontwikkeling. Het werd duidelijk dat de Duitse markt verzaagd was, Siemens kon niet meer voldoende groei realiseren en werd gedwongen tot schaalvergroting en dus het oog op buitenlandse markten te richten. Niet toevallig zette Duitsland toen ook de eindsprint in richting Europese eenwording; het is al vaker bewezen dat de politieke en economische ontwikkelingen van een land gelijk opgaan. "Het is een illusie te denken dat we de hogere groei in West-Europa kunnen bereiken door meer export vanuit Duitsland", aldus Von Pierer (DS, 16/07/96), de munt is er namelijk veel te duur en de loonlasten wegen zwaar.

Von Pierer reageerde op een tweeledige manier: enerzijds hervormingen in het bedrijf zelf, anderzijds door in te spelen op de tendens van internationalisering. De interne vernieuwing kreeg vorm in een heus produktiviteitsoffensief dat 'Top' gedoopt werd: Time Optimized Processes. Von Pierer probeerde de aandeelhouders een nieuw

ondernemersbewustzijn bij te brengen; het streefdoel van Siemens werd binnen de drie jaar een produktiviteitsstijging van dertig procent per kop te verwezenlijken. Daartoe werden de produktiekosten en de ontwikkelingskosten van nieuwe produkten gehalveerd — zo vroeg Siemens in een bepaalde periode maar liefst achtentwintig patenten per dag aan. Siemens is een elektro- en elektronikareus die een hele rits produkten heeft, van lokomotieven over telefoons tot microchips. Vooral in deze laatste sektor maakte het bedrijf veel winst.

De maatregelen werden begeleid door een afbouw van het aantal arbeidsplaatsen. Door de goede resultaten werden evenwel tegelijk nieuwe arbeidsplaatsen gekreëerd waardoor de sociale schade binnen de perken bleef. Volgens de planning zouden in 1995 15 000 jobs moeten verdwijnen, maar bleken het er 7000 te zijn. Ze werden ook gedeeltelijk gekompenseerd door de aanwerving van 4000 nieuwe mensen in het buitenland. In 1996 werkten er bij Siemens dan weer 9000 meer mensen dan het jaar ervoor, in totaal 382 000, waarvan ongeveer 6000 in België.

De tweede pijler waarop de groei van Siemens berustte was de internationalisering. Siemens verhoogde zijn aanwezigheid op de groeiemarkten bij uitsteek: Oost-Europa en Azië. Siemens rekent erop dat — tegen het einde van de eeuw — de omzet in Azië zal verdubbelen. De sterke aanwezigheid in Noord- en Zuid-Amerika wil Siemens consolideren, terwijl in West-Europa joint-ventures worden gesloten met lokale partners en door de overname van bedrijven. Een beleid dat overduidelijk vruchten afwerpt: de produktiviteit steeg in 1997 met 39 miljard mark en bedroeg in totaal 107 miljard mark, een groeipercentage van twintig procent.

Wederhelft

De geschiedenis van de eredoktoraten leert ons ook dat de toekenning van de eretitels zelden los staan van de ruimere politieke en maatschappelijke ontwikkelingen — denk aan het controversiële eredoctoraat van Juan Carlos vorig jaar. Het lijkt erop dat de KU Leuven de Duitse economie en daarmee Bondskanselier Kohl — ook al een Leuvense doctor honoris causa — een steuntje in de rug wil geven, nu de Duitse economie spultert en meer moeite dan verwacht ondervindt om de Maastrichtnormen te halen.

Mohammed Yunus, van zijn kant, heeft dan wel niet het mediatieke gehalte van een Marc Verwilghen, maar een onbekende is hij allerminst. Als stichter van de Grameen Bank, werd deze Bengaalse professor economie al in 1993 in België ten paleize ontvangen bij Boudewijn en Fabiola. En ook in het Witte Huis is hij een graag

geziene gast. Op een internationale topconferentie vorig jaar in Washington brak ko-voorzitter Hillary Clinton nog een lans voor Yunus's aanpak van het armoedeprobleem in zijn land. Tien jaar eerder hadden de Clintons Yunus al gevraagd om een gelijkaardig bankproject op te zetten in de getto's van de steden van Arkansas. En het dient gezegd te worden: de wijze waarop de ekonomie of de vicieuze sirkel doorbraak waarin armen gewoonlijk belanden, is stuitend door zijn eenvoud en zijn sukses.

In 1976 startte Yunus in Bangladesh de Grameen Bank, een financiële instelling die enkel geld leent aan de allerarmsten, tegen een erg lage rente — net hoog genoeg om de bank in leven te houden — en zonder hypotheek of andere waarborg. De bank legt bovendien geen verplichtingen op aan de klant met betrekking tot de handelsactiviteit, wel wordt een programma voorgesteld waaraan de armen moeten voldoen: kinderen naar school sturen, lening terugbetalen en dergelijke. Ook wordt de ontleners gevraagd geld opzij te zetten, waarmee ze dan een bankaandeel kunnen kopen. Tot op vandaag is de Grameen Bank voor tweeenegentig procent in handen van zijn klanten. Het sukses van dit 'mikrokrediet-systeem' is overweldigend. De bank stelt ondertussen ongeveer veertienduizend mensen te werk en is actief in zowat gans Bangladesh en ook elders in de wereld. Achtennegentig procent van de leningen — in 1996 werden er zowat 3,6 miljoen uitgeschreven — wordt effectief terugbetaald, een percentage dat verschillende multinationale banken het schroomd naar de wangen zal doen stijgen. Meer dan de helft

van de klanten slaagde er door de goedkope lening in om boven de armoedegrens uit te stijgen. En de sky is the limit: Yunus plant tegen 2005 krediet te kunnen verlenen aan honderd miljoen van de armste families ter wereld, en — waarom niet? — aan alle 1,3 miljard armen tegen 2025.

Nog een frappant cijfer: vierennegentig procent van de debiteurs zijn vrouwen. Vrouwen krijgen de voorkeur van de bank om twee verschillende redenen. Ten eerste blijken zij veel beter dan hun echtgenoten in staat om het karige inkomen goed te beheren. Bij vrouwen, zo blijkt, krijgen basisbehoeften de prioriteit: voeding, gezondheid, huishouding. Mede om die reden blijken ze meer kredietwaardig dan hun wederhelft. Ten tweede is het gewoon zo dat het grootste deel van de allerarmsten vrouwen zijn. Eens ze buiten het sociale vangnet van het huwelijk terechtkomen, dreigt voor vrouwen in derdewereldlanden de vrije val. Het komt vaak voor dat bij gezinnen in geldnood vrouwen in de steek gelaten te worden. Door hen financieel te ondersteunen wordt de kans daarop en dus op hun sociale uitsluiting fel verkleind.

Scenario

Toch kan op het initiatief van Yunus ook wel enige kritiek uitgeoefend worden. De 'bank van de armen' institutionaliseert immers het economische systeem dat per slot van rekening verantwoordelijk is voor de kwalijke noordzuidverhouding en de kloof tussen arm en rijk. Het is erg lovenswaardig om minder begoeden te helpen om aan boord te blijven van dat systeem, maar de vraag of het systeem zelf geen correctie behoeft, blijft uit. Wellicht daarom dat de Grameen Bank zoveel lofbetuigingen krijgt uit de Verenigde Staten. Het project van Yunus lijkt immers de beste garantie tegen meer revolutionaire scenario's die het Westen minder goed zouden uitkomen. Maar het Leuvense eredoktoraat weze de man niet misgund.

Benny Debruyne
Bart Eeckhout

Contactlenzen iets voor u? Trioptic biedt u **EEN COMPLEET CONTACTLENSENSYSTEEM VOOR 4000,-BF**. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandlijks nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhoudsproducten van Allergan. Profiteer van onze voordelige probeerset voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptic. Doel!

TRIOPTIC ADVISEERT **ALLERGAN**

Of liever lenzen?

Vraag de probeerset: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIC

Vital Decosterstraat, 28A - 3000 Leuven - tel: 016/23.85.02

VETOFUIF

WOENSDAG 4 FEBRUARI @ RUMBA & CO

DJ SHADOW < BECK < AIR < SUPER DISCOUNT < MICHAEL JACKSON < METALHEADZ < U2 < MADONNA < GALA < NINJA TUNE < TOOL < S'EXPRESS < WU-TANG CLAN < DJ FOOD < SMASHING PUMPKINS < LUKE SLATER < ED RUSH < DAFT PUNK

Neem 6 maanden dienst in den **VRUWILLIGEN ARBEIDSDIENST** VOOR VLAANDEREN

HOOFDQUARTIER: NERVIERSTRAAT 13 ANTWERPEN

50 - 60 BEF
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: VETO - 3 MEERSSTRAAT 5 - LEUVEN

“Het gaat ons om de delikatessen”

Inderdag zijn Koen Peeters en Kamiel Vanhole samen gastheer van hun Literaire Living, de eerste in een reeks van vier, waarin de twee Leuvense schrijvers collega-literatoren uitnodigen in een huiselijk decor en voor een select publiek. Er zal koffie zijn en cognac, en verder ook koekjes en sigaretten à drie frank het stuk. In de eerste aflevering staan de dichters Charles Ducal en Bernard Dewulf centraal, later komen onder meer Jeroen Brouwers en Peter Verhelst aan bod. In het eerste deel van het programma lezen de gasten voor uit eigen werk, en stellen Peeters en Vanhole de vragen, na de pauze wordt ruimte geboden voor inbreng van het publiek. Peeters en Vanhole, die vorig jaar ook samen de roman 'Bellevue/Schoonzicht' schreven, leggen uit hoe het allemaal is begonnen.

Koen Peeters: «Vóór de literaire living was er het idee van het Rondreizend Sirkus. Kamiel en ik zouden tien andere schrijvers uitkiezen, die wij interessant en sympathiek vinden. Dan zouden we elkaar thuis gaan bezoeken. De schrijver zou zijn collega's op zichzelf vergasten, zijn vrouw zou koekjes bakken en er zouden dia's geprojecteerd worden van de laatste reis. Maar vooral zou de schrijver zichzelf presenteren: wie hij is, waar hij mee bezig is en hij zou voorlezen uit werk in progress. Aanvankelijk waren die bijeenkomsten bedoeld als iets obscuurs en geheims, waar geen publiek naartoe mocht komen. Behalve de schrijvers mocht er wel een journalist aanwezig zijn — we dachten toen aan Bernard Dewulf van De Morgen — die in de krant trouw elke keer verslag zou uitbrengen. Dat idee is gezonken, tot An-Marie Lambrechts en Karolien Derwael van het Stuc aan Kamiel vroegen om iets voor het Stuc te doen. Toen is het idee van de Literaire Living ontstaan, een project dat zich leent voor het Stuc, omdat we daar voor een klein publiek mogen werken. Het salon is beperkt tot dertig aanwezigen omdat we het oorspronkelijk idee van het rondreizend sirkus en een priveesfeer willen behouden. Ondanks de media-aandacht voor literatuur is lezen — en zeker schrijven — immers een marginale activiteit geworden.»

Mademoiselles

Kamiel Vanhole: «Het idee voor het salon heeft ook te maken met een stokpaardje van mij. Ik zou graag de sfeer van de Franse salons van de zeventiende eeuw oproepen. Ten tijde van Voltaire en Corneille werden er vaak salons georganiseerd door markiezinnen of mademoiselles. Toen waren die salons nog bedoeld om mensen etiquette bij te brengen en de geest te verfrissen.»

Peeters: «Bij ons is het te doen om de delikatessen. We vragen auteurs die niet echt onbekend zijn, maar naar het grote publiek zijn het geen grote namen. Behalve dan Jeroen Brouwers, die onze gast zal zijn in het derde salon. Het wordt dus iets voor fijnproevers. Eigenlijk doen we dit ook allemaal voor onszelf, omdat we het zelf leuk vinden.»

Vanhole: «Ik hoop dat het plezier dat wij vinden in de literatuur naar het publiek afstraalt, en dat de literaire living daardoor toch misschien een opvoedende taak heeft.»

Veto: «Daarom ook dat jullie het publiek vooraf aan een moraliteitsonderzoek onderwerpen.»

Peeters: «We doen dat uit verantwoordelijkheid over wat er hier in Leuven is gebeurd. Nadat een taxichauffeur een politieagent had uitgescholden, ontstond er een discussie tussen de gemeentelijke overheid en de taxichauffeurs. Het schepkollege besliste dat taxichauffeurs voortaan een moraliteits-

onderzoek moesten ondergaan, waarbij politieagenten aan de burens van elke taxichauffeur gaan vragen over hoe het zit met diens moraliteit. Dat is toch ongelooflijk. In New York moet je niks kunnen of weten om taxichauffeur te mogen worden, en in Leuven moet je zedelijkheid eerst onderzocht worden.

«Trouwens, wij laten de mensen binnen in de knusheid van onze living en dan vinden wij toch dat wij mogen weten wie er in onze living komt, zeker in deze tijden van kinderverkrachting. Daarom hebben we samengewerkt met psychologen om een test te ontwerpen.»

Huiselijk

Veto: «Wordt er voor de rest nog iets verwacht van het publiek?»

Peeters: «Nee, wij hopen dat ze aandachtig zijn, misschien dat ze vragen stellen, maar dat ze zich in ieder geval betrokken voelen bij het gebeuren. Dat is ook één van de dingen die Charles Ducal heeft gezegd. Hij wil niet dat de dichter als een halfgod op het podium staat met een in het zwart verzonken publiek voor zich. Hij wil de mensen in de ogen kijken, en dat er vragen gesteld worden, zonder dat er een artificiële barrière is tussen publiek en dichter. In hoeverre dat zal lukken zien we nog wel, maar iedereen is vrij om tussenbeide te komen.»

«Daarom is het decor zo huiselijk, met koffie en sterke alcoholische digestieven, zodat mensen meer geneigd zijn om vragen te stellen. Dat is na de pauze, voor de pauze gaan we beide schrijvers zeer hard onderwerpen. Wat ik onder andere ga vragen? Ik heb bij de Slegte bij de tweedehandsboeken een boek gevonden van F.B. Hotz met daar-in Ducal's naam. Waarom doet hij F.B. Hotz weg? Of Bernard Dewulf al een opvolger heeft gevonden voor De Morgen, nu hij naar het Nieuw Wereldtijdschrift gaat, en of hij eens dringend niet wat meer gedichten zou schrijven.»

Veto: «Jullie willen de zaken heel informeel houden, hoegenaamd niet academisch. Daarbij gewaagden jullie zelfs van 'ordinaire gebabel', iets wat je normaal gezien niet meteen met dichters associeert.»

Peeters: «Kamiel en ik, wij kletsen altijd graag als we op kafee zitten: de petite histoire is ons niet vreemd. Charles Ducal bij-

werk ze hebben bezorgd. Ze schrijven geen rechttoe-rechtaan verhalen. Het zijn dus altijd mensen die op een bepaalde manier overeenstemmen en waarbij het ook onze taak zal zijn die verschillen tussen die twee aan te duiden. Bij Jeroen Brouwers, die op twee april komt, ligt het wat anders. Aanvankelijk waren we van plan om naast hem Loeki Zvonik uit te nodigen. Die heeft twintig à dertig jaar geleden 'Hoe heette de hoedenmaker?' geschreven, een boek over Dirk de Witte, een schrijver uit Kessel-Lo die zelfmoord heeft gepleegd, en over wie Jeroen Brouwers ook veel geschreven heeft. Maar in de figuur van Dirk de Witte zit misschien te weinig stof om er een hele avond aan op te hangen. En misschien zou Zvonik dan een beetje wegdeemsteren, om dat Brouwers nu eenmaal Brouwers is. Daarom hebben we voor het derde salon alleen Brouwers uitgenodigd. Nu hopen we hem met z'n tweejes de baas te kunnen.»

Nonnetje

«Onze laatste gasten worden Leon Gommers en Peter Verhelst. Naar onze mening zijn dat twee 'zintuiglijke' schrijvers. Gommers is, naast schrijver, kok en gewezen zeeman. Hij kan smakelijk vertellen over zijn belevenissen op zee, en heeft de helft van de wereld al gezien. Tegelijkertijd heeft hij heel intimistische boeken geschreven over zijn kinderen. Zijn twee boeken gaan over een nonnetje dat de wereld ontdekt. Ook Peter Verhelst schrijft heel tastbaar. Maar die twee kennen elkaar dan weer niet.»

Veto: «De reputatie nadien is belangrijker dan de reclame vooraf», zeggen jullie.

Peeters: «Als de reclame vooraf belangrijker zou zijn dan zouden we zorgen dat we op tv geraken om petits-fours te bestellen, dan zouden we journalisten inviteren bij mij thuis en Kamiel zou op Radio 2 komen. Het is ons niet om de reclame te doen, we richten ons slechts tot twintig à dertig geïnteresseerden. Dat die dertig mensen het salon achteraf fantastisch vinden, dat is veel belangrijker. In die zin is de reputatie nadien belangrijker dan hoe het project op voorhand lijkt. Reputatie heeft te maken met autoriteit, met iets wat geweest is. Het

“Ik wil Charles Ducal dan ook vragen of er bij hem een ploeg tegen zijn achtergevel staat, of een karrenwiel naast de voordeur.”

genoegen nadat je iets gekonsumeerd hebt dat blijft nazinderen. Om dat gevoel even vast te houden, wordt er op het einde van de living een foto genomen van alle aanwezigen. Ook hebben we een journalist van de Standaard der Letteren gevraagd om er de week nadien telkens een stukje over in de krant te laten verschijnen.»

Veto: «Het wordt dus duidelijk iets anders dan de literaire toernees van 'Behoud de Begeerte'».

Peeters: «Zeker, maar van ons hoor je geen slecht woord over zulke literaire toernees, want we willen er zelf ook best eenje doen. Maar het is eigenlijk de omgekeerde beweging, bij 'Behoud de Begeerte' gaat het net om de reclame vooraf.»

Vanhole: «We willen gezinszins in ons salon schrijvers uitnodigen die hun eigen kapelletje bevechten, om te zorgen dat ze in de picture kunnen komen. Ik hoop dat het een groepsgebeuren wordt.»

Peeters: «Om een onderwerps woord te gebruiken, het moet iets collegiaals worden, iets van gelijken onder elkaar. Daarom moeten we geen nummertjes opvoeren en ook niet professioneel presenteren. Wij steken onze nek uit en kunnen op onze bevelen vallen, maar er zijn toch maar dertig mensen die het zien.»

Sofie Overstijns
Joris Janssens

Van taboe tot recht

De discussie over eutanاسie is in een stroomversnelling geraakt nu ook de CVP — na de kater die ze overhield aan het abortusdebat — heeft ingezien dat zij dit debat niet langer uit de weg zal kunnen gaan. Toch ziet het er niet naar uit dat een heldere en konsekwente regeling en een wet die eutanاسie officieel depenaliseert, op korte termijn haalbaar is. Daarvoor ontbreekt voorsnog elke politieke konsensus. Omdat voorstanders van de depenalisering van eutanاسie vrezen dat de tegenstanders de media zullen blijven monopoliseren hebben ze een boekje op de markt gebracht: 'Eutanاسie — Van taboe tot recht'. Het boek is "een pleidooi voor de maatschappelijke en wettelijke aanvaarding van de vrijwillige milde dood".

Voor al het eerste deel — het boek bestaat uit drie onderdelen — vormt een waar pleidooi voor de maatschappelijke en wettelijke aanvaarding van eutanاسie. Hugo Van den Enden — docent filosofie en etiek aan de RU Gent — schetst allereerst de verschillende vormen van levensverkortend en —beëindigend medisch handelen. Hij onderscheidt er zes, te vertelen over twee categorieën: passieve en actieve eutanاسie. Passief zijn het niet-opstarten of stopzetten van behandelingen die uitzichtloos zijn, het opdrijven van pijnstilling tot een nivo waarop de dosis levensverkortend werkt en het overschakelen van therapeutische behandelingstechnieken naar palliatieve zorg. Deze passieve vormen van levensbeëindiging onderscheiden zich van de actieve vormen doordat ze binnen het 'normale' medische handelen vallen. Onder actieve eutanاسie vallen dan de medische hulp bij zelfdoding en de actieve levensbeëindiging, al dan niet op verzoek van de patiënt. Eutanاسie in de strikte zin van het woord is enkel "de actieve levensbeëindiging bij ongeneeslijke ziekte, ondraaglijk lijden of in de terminale ziektefase op weloverwogen en volgehouden

den verzoek van de patiënt."

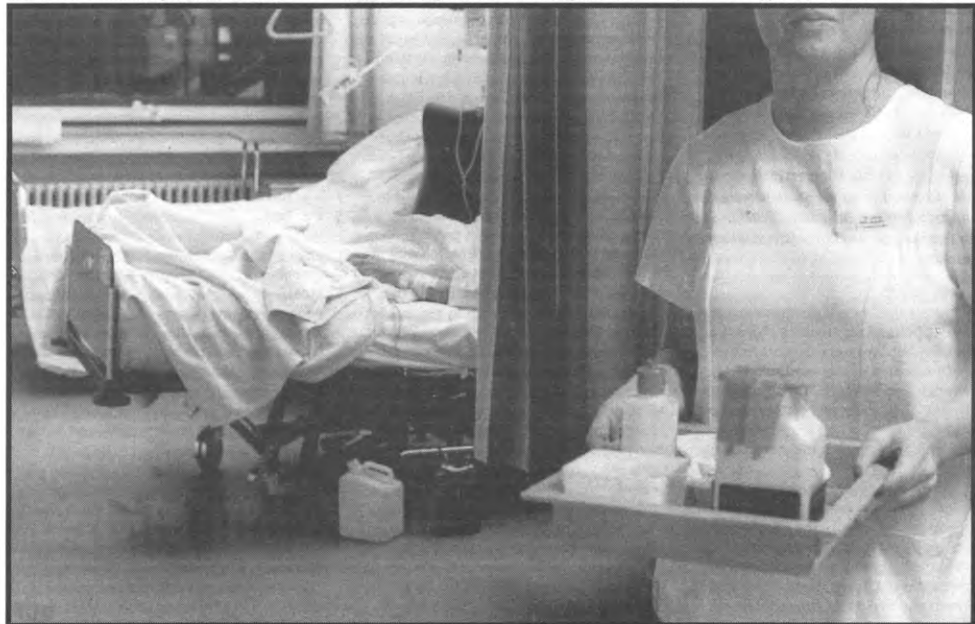
Interessanter wordt het als de auteurs een etische fundering geven van de aanvaardbaarheid van eutanاسie op basis van vier beginselen. Vooreerst is er het autonomiebeginsel dat eist dat de patiënt zelf over het waardig einde moet kunnen beslissen. Ten tweede wordt aangenomen dat het

dariteit: een mens moet, als geen hulp meer kan baten, geholpen worden om zo mild, zacht en waardig mogelijk te kunnen sterven.

Overbodig

Yvon Kenis van het kankercentrum van de ULB weerlegt in haar betoog de argumenten tegen de depenalisering van eutanاسie als zou zelfdoding overbodig, onuitvoerbaar en gevaarlijk zijn. Zij pleit voor de invoering van "een wet waarin strenge voorwaarden worden omschreven die dienen nageleefd te worden opdat euta-

Kommissie voor Bio-Etik. In Nederland heeft men nochtans evenmin een eutanاسiewet die regelt in welke gevallen en onder welke voorwaarden eutanاسie toelaatbaar is. Maar men voert er wel — jazer — een gedoogbeleid. Als eutanاسie wordt uitgevoerd door een arts die daarbij alle zorgvuldigheidsvereisten in acht neemt en als hij voldoet aan een meldingsplicht, zal er niet vervolgd worden. De genoemde zorgvuldigheidsvereisten houden ondermeer in: een weloverwogen en duurzaam doodsverlangen, een ondraaglijk lijden, de konsultatie van een andere arts en een goede verslaggeving. Maar ook in Neder-

(foto Elena Schrijvers)

etisch niet relevant is om een onderscheid te maken tussen actieve en passieve levensbeëindiging — het zogenaamde konsistentiebeginsel. Het non-diskriminatiebeginsel, ten derde, houdt in dat het onjuist is om mensen die niet meer in staat zijn tot zelfdoding rechten te ontzeggen die anderen — mensen die wel nog zelf hun behandeling kunnen weigeren of stopzetten — wel hebben. Het laatste beginsel is dat van de soli-

nاسie geen misdrijf zou zijn". Luc Deliens, bijzonder licentiaat in de menselijke ekologie, pleit voor een empirische onderbouw van het debat, dat de invoering van zo'n wet zou voorafgaan. Hij verwijst hierbij naar onderzoeken in Nederland en Australië. Etienne Vermeersch, hoogleraar wijsbegeerte en wijsgerige etiek, gaat dieper in op de etische problemen rond eutanاسie. Volgens hem moet het zelfbeschikkingsrecht van de patiënt centraal staan en moet paternalisme afgewezen worden: "Wanneer een leven in maximaal psychisch en fysiek comfort niet meer realiseerbaar is, moet dit leven op zijn uitdrukkelijk verzoek kunnen worden verkort of beëindigd."

land is eutanاسie dus nog steeds een misdrijf.

Het driedelig opgevatte boek bundelt in het eerste deel sterke theoretische argumenten en konkretiseert in het tweede deel de discussie aan de hand van aangrijpende persoonlijke ervaringen van mensen uit verschillende delen van de samenleving die met eutanاسie te maken hebben gehad. Het laatste deel is een handige status questio van het eutanاسiedebat in de vorm van de teksten van recent ingediende wetsvoorstellen omtrent eutanاسie, voorzien van commentaar en een voorstelling van de vereniging voor het 'Recht op Waardig Sterven'. Al bij al een opzet dat een waardevolle bijdrage kan leveren aan de politieke discussie over eutanاسie.

Nederland

Zoals wel meer gebeurt tegenwoordig, wordt ook in dit debat vol bewondering gekeken naar de situatie in Nederland, die wordt toelicht door Josephus Jitta: екtern екpert voor het Belgisch Raadgevend

Kristof Daniels

'Eutanاسie — Van taboe tot recht' is verschenen bij EPO onder de redaktie van Léon Favys, voorzitter van de vereniging 'Recht op Waardig Sterven'. Het boek telt 261 pagina's en kost 595 frank.

ALMA'S

WOELIGE WEEK

27/1

* WINTERSE STOOFPOTTEN
EN DESSERTBUFFET
DINSDAGMIDDAG → ALMA 3

28/1

* VEGETARISCH WINTERBUFFET
DINSDAGAVOND → ALMA 1

28/1

* WINTERBUFFET
WOENSDAGMIDDAG → GASTHUISBERG

28/1

* BROODJESBUFFET
WOENSDAGMIDDAG → DE VALK

29/1

* 'COMPATRIOTAS'
CANDLE-LIGHT DINNER
JUAN MASONDO EN PAUL BESSEMAN'S
WOENSDAGAVOND → ALMA 2

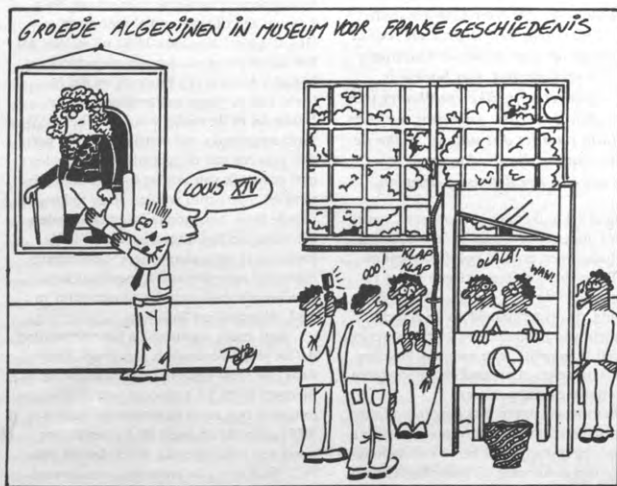
29/1

* EXOTISCH DESSERTENBUFFET
DONDERDAGAVOND → SEDES

29/1

* WINTERSE STOOFPOTTEN
DONDERDAGAVOND → PAUSCOLLEGE

ALMA UNIVERSITEITRESTAURANTS

Media hangen verkeerd beeld op van jongeren

Ingelopen woensdag organiseerde het Kontaktcomité van Organisaties voor Jeugdzorg samen met de Onderzoeksgroep Jeugdkriminologie van de KU Leuven een studiedag over 'jongeren en media'. Journalisten, welzijnswerkers, academici en jongeren bekeken hoe problematisch de relatie is tussen deze laatste en de media. Er werd zowel ingegaan op het beeld dat in de media over jongeren wordt opgehangen als de houding die jongeren hebben ten aanzien van die media. De voormiddag werd gevuld met enkele lezingen — ondermeer van de rechtsfilosoof Koen Raes van de Universiteit Gent — in de namiddag werd de mogelijkheid geboden om aan twee van de vier georganiseerde werkgroepen deel te nemen.

Het grootste deel van de deelnemers aan de studiedag bestond uit jongeren. Voor een aantal van hen was het een soort 'roefeldag'. Zij mochten de dag verslaan en de aanwezige academici en journalisten interviewen. De bedoeling was dat het een studiedag werd voor en met jongeren: maar uiteindelijk was het toch meer een dag over hen.

's Ochtends probeerden de sprekers in hun lezingen de relatie tussen jongeren en de media te problematiseren. Het belangrijkste probleem is dat volwassenen de jongeren telkens willen beschermen tegen vanalles, dus ook tegen de media. Patrick Allegaert van de Sociale Hogeschool van Kortrijk verwees naar de complexiteit van de jongerenkulturen: "De boodschap van deze culturen is te complex voor de media, daarom interpreteren ze de boodschap maar negatief." Als voorbeeld haalde hij de berichtgeving over de depressiviteit van de 'grunge' aan, na de zelfmoord van boeg-

beeld Kurt Cobain. Volgens Allegaert gaan de jongeren zich ook voelen zoals ze afgeschilderd worden. Want "als vier mensen op een dag — voor de trap — tegen een vriend zeggen dat hij er ziek en moe uitziet, voelt hij zich na de derde keer ook echt niet meer zo goed."

Professor Van den Bulck (Kommunikatiewetenschappen, KU Leuven) hekelde het feit dat men beweert dat de media — in de ruimste zin van het woord — een negatieve invloed op de jongeren hebben. De 'Simpsonsgeneratie' zou zich niet meer kunnen concentreren, "terwijl zeven dagen per week een uur een computerspel spelen meer concentratie vergt dan een boek lezen." Ook gaat men er — onterecht — van uit dat het luisteren naar bepaalde muziekstijlen de schoolresultaten negatief beïnvloedt. Van den Bulck keert daarentegen de redenering om. "Als minder goede studenten zich kleden naar een bepaalde subcultuur terwijl men op school de muziekstijl afkeurt en de kledij aanpakt, dan gaan deze studenten zich specialiseren in een muziek-kennis. Zij hebben soms een encyclopedische kennis over die muziekstijl, maar dat is voor de school niet belangrijk. Dit is een uiting van het zich niet-aanvaard voelen." Ook dit is een voorbeeld van onnodige bescherming die een averechts effect heeft.

In de namiddag waren er vier werkgroepen voorzien. De werkgroepen hadden respectievelijk als onderwerp 'media door jongeren', 'media voor jongeren' en 'media over jongeren'. Een vierde werkgroep belichtte de relatie van jongeren met Internet in 'jongeren en de nieuwe media'. Conny Vercaigne van de Onderzoeksgroep Jeugdkriminologie doorprikte in de 'over'-werkgroep ondermeer de berichtgeving van de media over de megadancings. Ze heeft ongeveer duizend krantenartikelen over megadancings verzameld. Het beeld dat in de media over megadancings wordt gegeven is er één van drugs, weekendongevallen en geweld. Het onderzoek waar zij aan mee-

werkte reveleerde echter een heel ander beeld: uit een steekproef bleek bijvoorbeeld dat slechts één op vijf van de dancingbezoekers illegale drugs gebruikt en drie op vier niet van discoteek naar discoteek boert, maar in dezelfde tent blijft. In politiestatistieken is overigens ook niet veel terug te vinden over geweld in en rond discoteken.

Vercaigne wees er bovendien op dat de overheid zich had laten leiden door de media. Zij zijn repressief opgetreden tegen megadancings. "Begin jaren negentig werd vooral gereageerd met razzia's en sluitingen. Daarom zijn er nu veel meer — kleinere — discoteken, en intussen zijn de grote heropend." Men heeft de jongeren ook hier willen beschermen volgens Vercaigne, met het omgekeerde resultaat als gevolg.

Koen Van Wichelen, hoofdredakteur van Teek, had het over de verregaande kommersialisering van de media, ook de jongerenmedia zoals 'De Mix' — de jongerenbijlage van De Morgen. Jongeren zijn volgens hem steeds belangrijker als target voor de reclamejongens van bijvoorbeeld Axion en Banco. "Alles draait om geld, ook bij ons." Als voorbeeld haalde hij aan:

"Waarom denk je dat de X-files zo dikwijls op de voorpagina van 'het onafhankelijke weekblad' Humo komen? Dat is een kontrakt met de VTM, ik weet dat omdat ze het mij ook hebben voorgesteld.", aldus Van Wichelen.

In de werkgroep 'media voor jongeren' kwam Nancy De Vetter een video van Maatschappelijke Jongerenactie Oost-Vlaanderen toelichten. Deze video moet jongeren beschermen tegen de reclame, bijvoorbeeld "als er in een spot de directe link gelegd wordt tussen alcohol en sport." Tegenover haar zat Paul Daels van de Kredietbank. Hij is er bevoegd voor de communicatie over 'Banco', de eerste jongerenbank. Communicatie blijkt een eufemisme te zijn voor reclame en hoewel Daels geen enkel probleem had met het woord reclame gebruikte hij toch liever konsekwent 'communicatie'.

De reclameman ging helemaal op in het discours van zijn woordgebruik. "Kommuniceren is niet schadelijk, niet-kommuniceren is dat wel." Hij verwees daarmee naar de politieke instanties die niet-kommuniceren. Bovendien hebben de mensen meer vertrouwen in reclame dan in politiek — ook al is het een tikje materialistisch — "merkzekerheid is toch ook een zekerheid": optimisme in deze barre tijden. Voorts wees hij erop dat jongeren een moeilijke doelgroep zijn: zij doorprikken veel sneller ballonnen. "Daarom hebben ze in Nederland de Pepsireklame met de Spice-girls stopgezet, dat werkte gewoon niet bij jongeren. We moeten jongeren 'beschermen' tegen volwassenen niet tegen reclame."

De studiedag leverde geen grote twist-appels op, daarom was het ook moeilijk om een konklusie te destilleren uit dit geheel. Toch slaagden de jongeren daar desgevraagd in. Ze bekloegen zich ondermeer over het feit dat ze zo weinig bij de media betrokken worden. Voor het overige vonden ze het een heel leerzame dag. Koen Raes belichtte in zijn slottoespraak — die als een konklusie moest fungeren — de tweestrijd die ontstaan is tussen de overheid en het commerciële sirkwite: zo zijn er manifestaties en producten in het commerciële sektor zowel als initiatieven van de overheid. Volgens Raes moeten de jongeren zich meer bewust worden van hun macht. Zij moeten de twee tegen mekaar uitspelen: "wat je van de ene niet krijgt, moet je aan de andere gaan vragen." Voorwaar een alternatief voor de overbescherming van de jongeren.

Raf Gerits

De Non-Comgeneratie: een boekje over jongeren

Het valt allemaal nogal mee met die jongeren van tegenwoordig

Ritiek op de jongeren, hun houding, hun verschijning, hun uitspraken en gedragingen is niet nieuw. Volwassenen hebben altijd al geklaagd over de losbandigheid, de lamelndigheid, het moreel verval of de extravagantie van 'de jeugd van tegenwoordig'. Youth-bashing is van alle tijden. In 'De Non-Comgeneratie' gingen Karl van den Broeck en Astrid Wittebolle op zoek naar verklaringen voor dit verschijnsel. Het boekje is geen wetenschappelijke staalkaart van de huidige generatie jongeren; wel een partijdig pamflet dat nagaat welke de mechanismen zijn die jongeren telkens weer in het defensief dringen.

Niemand zal ontkennen dat jongeren voortdurend onder vuur liggen in de media. Wetenschappers en politici, politiemensen en zelfs Bekende Vlamingen klagen te pas en te onpas over de verloederdheid, de individualisering, de achterlijkheid en de geweldadigheid van jongeren. Het boekje spreekt van een 'stigmajist': een aaneenschakeling van maatregelen of uitspraken die jongeren veroordelen of stigmatiseren.

Het uitgaansleven van jongeren is altijd al een schietschip geweest van volwassenen (zie ook hierboven). Het beeld van de jongere die van donderdag tot maandagochtend

uitgaat, non-stop zonder te slapen, en daarbij, zwaar onder invloed van alcohol en drugs, van de ene naar de andere megadancing raast, leidt een hardnekkig bestaan in de media. Krantenkoppen als 'Ongebreiddeld trippen op house-muziek' of 'Boksjizers in danstempels' en de uitspraken van dokter Beaucourt spreken voor zich: "Stuur ze zaterdagmorgen opnieuw naar school. Dan kunnen ze vrijdagavond al niet meer zo lang uitgaan." Nochtans blijkt uit studies dat het aantal jongeren dat een megadancing bezoekt, klein is (15 procent) en dat het beeld van de hippe extravagante house-freaks dat in de media wordt geschetst, zacht uitgedrukt, erg eenzijdig is. Nog geen drie procent van de megadancingbezoekers gaat namelijk van vrijdag tot maandagochtend uit. Niettemin werden sinds het begin van de jaren negentig talloze maatregelen getroffen om het uitgaansgedrag van de jongeren te veranderen (lees: beknotten): repressief optreden tegen megadancings, gerichte alcoholcontroles, sluitingsuur in Mol, Waregem en Turnhout, ...

Een ander voorbeeld is het vooroordeel dat de jeugd verslaafd is aan drugs. Ondanks de bijna historische berichtgeving hierover heeft 93,4 procent van de Vlaamse jongeren nog nooit pepmiddelen (speed of XTC) gebruikt en heeft 80,8 procent nog nooit een joint gerookt. Meer dan 68 procent vindt een joint trouwens onaanvaard-

baar en 86 procent is radikaal tegen XTC. Maar verslaafd dat ze zijn!

En jongeren zijn natuurlijk ook oppervlakkig: zij zijn niet geïnteresseerd in theater, opera, literatuur, ernstige documentaire op televisie en kwaliteitskranten. Doen de volwassenen dat dan wel? Uit cijfers blijkt dat jongeren nog een pak meer 'Kultuur' consumeren dan volwassenen. Van de vijftien tot vijftientigjarige leeft 24 procent één boek per week, terwijl dat bij de 55-plussers, slechts 14 procent is. Jongeren lezen dus meer dan volwassenen.

Dit zijn slechts enkele van de voorbeelden van misverstanden die volgens de auteurs van 'De Non-Comgeneratie' de ronde doen over 'de jeugd van tegenwoordig'. Het boekje gaat ook dieper in op de echte problemen waarmee jongeren geconfronteerd worden: het gebrek aan toekomstperspectieven, de té hoge verwachtingen van de volwassenen, het niet gehoord worden in het politieke bedrijf. 'De Non-Comgeneratie' is een pleidooi voor de jongeren van vandaag en tevens een waarschuwing naar de volwassenen toe. "Een samenleving die de jeugd geen krediet meer geeft, speelt met vuur."

Kristof Daniels

'De Non-Comgeneratie' is verschenen bij Icarus, telt 159 pagina's en kost 495 frank.

"We staan niet met een opgeheven vingertje te kijken"

In jarenlang gekibbel kwam er op één december een jeugdjournaal — dat geen jeugdjournaal is — op de Vlaamse televisie. Studio.Ket werd uiteindelijk een reportagemagazine voor jongeren en géén vertaling van het volwassenenjournaal zoals in Nederland. Ze wisten zich al een paar maal in de belangstelling te werken: herinner u ondermeer het nieuws over een aantal verontruste ouders die hun kinderen laten schaduwen door detectives. Clem Robyns, eindredacteur van het programma, legt uit hoe Studio.Ket de jongeren benadert.

Veto: Met welke opdracht is Studio.Ket de eter ingestuurd?

Clem Robyns: «In tegenstelling tot wat men zou verwachten, is het geen vertaling van het 'groot journaal'. Het is een journaal dat op zoek gaat naar nieuws dat jongeren aanbelangt, dat een impact heeft op de wereld van jongeren. Tot onze grote verbazing blijkt veel van dat soort nieuws te bestaan.»

Sensydiam

Veto: Hoe bepalen jullie of nieuws al dan niet gericht is op jongeren?

Robyns: «Nieuws dringt zich op. Als senator Joëlle Milquet (PSC) bijvoorbeeld voorstelt om in het secundair onderwijs een aantal vakken, zoals aardrijkskunde, in een andere landstaal te geven, dan is dat nieuws. Tot nu toe is dat slechts een aantal mini-artikelletjes in de kranten waard geweest. Wij twijfelen er geen seconde aan

dat we dit moeten brengen.»

Veto: Denk je dat de jongeren sowieso naar het gewone journaal kijken?

Robyns: «Dat hangt af van de leeftijd. Die vraag is eigenlijk voor mij niet relevant. Wij maken een journaal volgens de principes van het maken van een echt journaal. Inhoudelijk richten wij ons wel tot de leefwereld van de jonge gasten. Bepaalde dingen zijn voor ons even onvermijdelijk als voor een ander journaal, bijvoorbeeld de dood van Diana of de gruwel in Algerije. Het probleem is dat wij de tijd en middelen niet hebben om dat dagelijks of wekelijks op te volgen. Voor dergelijke onderwerpen kiezen wij een bepaald moment uit en geven we achtergrondinformatie vanuit een jongerenstandpunt. Zo interviewden we een Algerijnse jongen wiens ouders vermoord waren en van wie de familie gevluht was voor het geweld. We vertrekken dan vanuit die concrete verhalen om het nieuws over Algerije te brengen.»

Veto: Jullie laten vooral de jongeren zelf aan het woord. Zit daar een bepaalde filosofie achter?

Robyns: «Wij doen dit vooreerst omdat de jongeren het zelf willen. Uit een rapport van Sensydiam blijkt dat ze niet alleen informatie vragen maar ook de mening willen horen van de leeftijdgenoten. Ten tweede doen we dit omdat wij de jongeren 'au sérieux' nemen. Als je voor- en tegenstanders hebt bij ministers en politici dan is de kans toch ongelofelijk groot dat bij jonge gasten — die zelf daarover nagedacht hebben — dezelfde tegenstellingen bestaan.»

Veto: Hoeveel plaats wordt er uitgetrokken voor 'duiding', wetenschappelijke achtergronden?

Robyns: «Dat hangt af van het onderwerp. Je moet uiteraard ergens betrouwbare informatie vandaan halen. Wetenschappers zijn op dit moment nog de enigen die dat statuut hebben. We weten allemaal dat we de politici niet meer moeten geloven, en actievoerders zijn ook éénzijdig, dus blijft alleen de wetenschapper over die met autoriteit een waarheid kan verkondigen. Maar we proberen die 'wetenschap' wel te beper-

ken om te vermijden dat de kijkers te lang naar een grijze geleerde moeten kijken die een onbegrijpelijke taal spreekt.

Een enkele keer zijn we gewoon niet objectief en kiezen we uitdrukkelijk partij voor de jongeren. Zo liep begin december weer eens een project tegen 'racisme in dansings' op een sissier af. In de vierminutendurende reportage is geen enkele dansinguitbater of buitenwipper voor de kamera gehaald omdat het ons gewoon niet meer interesseerde wat die te zeggen hadden. We hebben daarentegen enkele jonge migranten aan het woord gelaten over hun frustratie en woede. Achteraf bleek inderdaad dat die migranten in al de dansings die aan het project meededen geweigerd werden. Dan gaan we dus niet meer aan die buitenwippers vragen waarom ze niet doen wat hun baas beloofd had. Op zo'n momenten kies je partij.»

Weekend

Veto: Hangen de media volgens jou een negatief beeld op van de jongeren?

Robyns: «Ja, dat is verschrikkelijk. Wij beschouwen jongeren gewoon als mensen die rondlopen in de samenleving. Maar voor de andere media moet er met die jongeren altijd iets aan de hand zijn: ze eten slecht, ze gebruiken drugs, in het weekend rijden ze zich te pletter en ze zijn gewelddadig. Er wordt altijd in ongelofelijke clichés over de jongeren gesproken. Daarom zou ik graag zien dat ook volwassenen naar Studio.Ket kijken om de jongeren beter te leren begrijpen.»

Veto: Maar als jullie gewoon jongeren aan het woord laten over bijvoorbeeld uitgaan, worden die clichés dan niet veelal bevestigd?

Robyns: «Wij laten ze helemaal niet aan het woord over 'uitgaan'. Wij laten ze wel aan het woord over 'tabaksreklame' en het verbod erop; over de partij van Paul Marchal, of het zin heeft om een vak als aardrijkskunde in het Frans te geven. Als je hen vragen stelt over uitgaan dan bevestig je

het cliché dat jongeren alleen maar iets te zeggen hebben over uitgaan. Als er bij ons een journalist met statements van jongeren binnenkomt zoals 'Ik ga uit tot vier uur 's nachts', dan heeft die zijn job niet goed gedaan, dan heeft hij de foute vragen gesteld. Jongeren hebben echt heel wat meningen maar je moet ze de kans en de informatie geven om na te denken.»

Netwerk

Veto: Hoe krijgen jullie geïnformeerde jongeren voor de kamera?

Robyns: «We hebben een netwerk van een tweehonderdtal jonge mensen waarvan we weten dat ze over een aantal dingen een mening hebben en dat ze die mening ook kunnen uitleggen. We contacteren ze één dag op voorhand en we leggen hen uit waarover een bepaald onderwerp handelt: een aantal basisgegevens aangevuld met wat kritiek. De dag zelf nemen wij contact op met hun school om die mannen te melden dat we afkomen. Het komt dus dikwijls voor dat we een minister interviewen om tien uur, een activist om elf uur en aan de schoolpoort staan om twaalf uur.»

Veto: Zijn jullie populair bij het jonge volkje?

Robyns: «Dat weet ik niet. We doen eigenlijk weinig moeite om populair te zijn. We hebben geen eigen petjes en geen promotiekampagnes. We hebben ongeveer honderdduizend kijkers. Maar het is zeker dat we de doelgroep nog niet voldoende bereiken. Dit hangt samen met het feit dat het hier om een nogal onmogelijke doelgroep gaat die helemaal geen eigen programma's willen omdat ze dan denken niet meer 'au sérieux' worden genomen. We moeten jongeren laten beseffen dat Studio.Ket niet met het opgeheven vingertje staat te kijken en dat wij hen dingen te bieden hebben die ze elders op televisie niet zullen terugvinden.»

Raf Gerits
Bart De Schrijver
Kristof Daniels

Jongeren over zichzelf

"Volwassenen aanvaardden niet dat jongeren ook hun zegje kunnen doen"

In de bedoeling van de studiedag was dat een groot aantal jongeren zou deelnemen aan de gesprekken. Het verwijt dat men het in de media en op studiedagen enkel heeft over jongeren, werd meermaals geopperd. "Het zijn altijd saai deskundigen die praten over jongeren." Omdat wij nogal open staan voor kritiek lieten we professor Raes voor wat hij was en duwden ons bandopnemertje onder de neus van vier jongeren — journalisten voor één dag.

Veto: Wordt er terecht kritiek geuit op de negatieve verslaggeving van de media over de jongeren?

Johan: «Volwassenen zien jongeren steeds als een groep, maar ik niet. Als er in de media over 'jongeren' wordt gesproken dan voel ik precies dat ik daar niet in thuis hoor. Men heeft het dan ook steeds over marginale jongeren. Als gewone jongeren een keer iets positief presteren, bijvoorbeeld een actie tegen milieuvriendelijkheid, dan wordt dit gauw afgedaan als 'jong idealisme'. Als Michel Vandenbosch zich daarentegen vastketent aan een kienkot, dan vindt heel Vlaanderen hem een absolute held.»

«Volwassenen en de media staan vaak ook heel betuttelend tegenover jongeren. Tom Nagels, een jonge columnist voor de

jongerenpagina van de Gazet van Antwerpen, werd voor zijn diensten bedankt omdat hij "voor een jongerenpagina" toch wel te maatschappijkritisch bleek te schrijven. Dat is toch weer tipisch: men wil jongeren betrekken in de nieuwe politieke cultuur maar als puntje bij paaltje komt, blijft het altijd hetzelfde geouwehoer. De volwassenen kunnen absoluut niet aanvaardden dat jongeren ook wel hun zegje kunnen doen over politiek en maatschappij.»

Veto: Dan lijkt Studio.Ket toch een heel boeiend alternatief te zijn.

Johan: «Ik vind het jeugdjournaal van Ketnet heel goed voor jongeren tot vijftien en zestien jaar. Maar jongeren van zeventien of achttien vallen eigenlijk een beetje uit de boot. De voorstelling van de onderwerpen op Studio.Ket wordt enerzijds door hen wat 'licht' voor hun nivo ervaren; anderzijds blijken de onderwerpen van het 'grote' journaal toch nog te zwaarwichtig te zijn.»

Veto: Is het nodig dat ook op school initiatieven ontwikkeld worden om de jongeren meer 'aan hun trekken' te laten komen?

An: «De leerkrachten moeten niet alleen gemotiveerd lesgeven, maar moeten ook oog hebben voor de dagelijkse wereld. Het enige wat wij over 'aktualiteit' op school te horen krijgen, kadert in de lessen geschiedenis. Maar je blokt dat, je buist daar mis-

schien voor, en vergeet het meestal na een maand. Boeiend is anders.»

Veto: Zijn jongeren voldoende kritisch en gewapend tegen de reclame in de verschillende media?

Bert: «Ik denk dat in het algemeen zelfs volwassenen niet genoeg gewapend zijn tegen de opdringerige reclame. De invloed van de media is veel te sterk voor vele mensen om daartegen nog een kritische houding aan te nemen.»

Veto: Kan Internet jullie ziertjes beroeren?

Kathleen: «De mogelijkheden van het net worden vaak zwaar overdreven. Je moet zeer lang zoeken voor je iets interessants vindt. We kunnen op onze school het net wel gratis raadplegen. Maar als we een werkje moeten maken, mogen we ten hoogste twee bronnen afkomstig van Internet vermelden. De leerkrachten hebben nog altijd liever dat we onze informatie halen uit boeken en tijdschriften. In de bibliotheek steek je volgens hen nog wat cultuur op, terwijl je op Internet maar wat in uw eenzige zit te surfen en aan te modderen.»

Johan: «Maar dat het internet vol met porno zou zitten, is onzin. Ik zocht eens een half uur met vier vrienden om uiteindelijk maar een viertal foto's met blote vrouwen te vinden.»

Bart De Schrijver
Raf Gerits

'In transit' is 'Rough Material' plus 'Shakespeare Dringend Gesucht'

Discordia herleest eigen werk

Maatschappij Discordia heeft bewegten tijden achter de rug, zowel op artistiek als op logistiek vlak. Afgelopen zomer zag het Nederlandse repertoiregezelschap zich genoodzaakt het Felix Meritisgebouw aan de Amsterdamse Keizersgracht te verlaten wegens een fiks gekumuleerde huurprijs. Jammer, want Discordia ontwikkelde een eigen dynamiek in dit open huis, waar jonge teatermakers, muzikanten en herhaaldelijk ook de Belgische groepen Stan en De Roovers op de planken stonden. Verhuizen dus. Na enig rondlopen vond Discordia een nieuwe plek, en wel in de Studio's van het Kaaitheater te Brussel. In het Stuc blijven de leden van het sympathieke Discordia-clubje graag geziene gasten. Volgende week staan ze hier weer met 'In Transit', een verrassende combinatie van eerder gespeeld werk: 'Rough Material' en 'Shakespeare Dringend Gesucht'.

Diverse teksten uit het oeuvre van de Oostenrijkse auteur Arthur Schnitzler (1862-

1931) werden vorig seizoen in het Nederlandse taalgebied geësceneerd. Het NTG bracht 'Het wijde land'; het Zuidelijk Toneel pakte uit met 'Flirt' en 'De eenzame weg'. Maatschappij Discordia speelde 'Liebele!', en verraste bovendien door de keuze van de tekst 'Familie', het prille toneeldebuut van Schnitzler. Die laatste voorstelling werd gemengd onthaald. De één gewaagde van verrassend, broos en uitgepuurd teater; anderen hadden het over een slopende traagheid, deels te wijten aan de grilligheid van dit vroege werk van de Oostenrijkse schrijver-arts.

Op vraag van jeugdtheater Bronks in Brussel speelde Jan Joris Lamers, de stuwende kracht van Discordia, vorige lente een 'kinderen toegelaten'-versie van 'Pel-léas & Mélisande' van Maurice Maeterlinck (1862-1949). Men frontste de wenkbrauwen. Er heerste zo'n chaos op het podium dat veel kinderen al snel de lust verging om het verhaal te volgen. De tekst werd in razend tempo afgehaspeld of afgelezen, en de vele personagewisselingen maakten het ook al niet makkelijker. De publieke en kritische belangstelling voor Maatschappij Discordia was tanende. Toch bleef het gezelschap intrigerend teater maken en werd het ekspe-

periment met teksten en media doorgezet. Dat resulteerde in de merkwaardige voorstelling 'Rough Material' van afgelopen winter. Het publiek wordt ontvangen in een salon, de acteurs slepen stoelen aan, schenken glaasjes water. Fragmenten van films (Godard, Jarmush) worden geprojecteerd. Discordia brengt een pak uiteenlopende teksten, die door de acteurs worden gede-biteerd. Een lange monoloog van een aids-patiënt, wiens kijk op de wereld totaal veranderd door de ziekte; een interview met Rainer Werner Fassbinder dat Jan Joris Lamers voorleest, over maatschappelijke ficties, de wijze waarop fictie zijn leven beïnvloedt en vice versa.

Gordijnen

In Leuven zal 'Rough Material' gespeeld worden in de foyer van de toneelzaal in de Vlamingenstraat. Ook in het verleden huijverde Discordia ervoor om op een 'gewone' toneelvloer te spelen. Bij hun Stuc-passages kiezen ze meestal voor de Stuczaal, waarbij ze dan de raamgordijnen open laten. Die keuze is uiteraard niet willekeurig. Discordia wil zo min mogelijk een toneelgezelschap zijn met een artistieke lei-

der en kant-en-klare voorstellingen. Meer dan een afgewerkt stuk toont de groep zijn werkproces. Het is de dramaturgie zelf die ten tonele wordt gevoerd, waarbij de toeschouwer betrokken wordt bij de teatrale keuzes en inhoudelijke kwesties. Het publiek wordt gekonfronteerd met allerlei bedenkingen en vaststellingen die de acteurs uitstellen. Steeds wordt de vraag naar de verhouding fictie/realiteit gesteld. Wat is echt, wat is vals?; het zijn allesbehalve nieuwe vragen. Wel weet Lamers met zijn gezelschap deze kwesties op een ernstige en lichtzinnige wijze, als een 'spel' nieuw elan te schenken in een verrassende vormgeving.

Met de verwante zielen van Stan en Dito-Dito, had Discordia al gelijkaardige dingen ondernomen. In 1993 werd onder impuls van Lamers het project 'De Vere' opgestart. Op min of meer spontane teateravonden onderzochten de spelers, gesproken uit bovengenoemde gezelschappen, repertoire in de ruimste zin van het woord. De voorstellingen stonden garant voor continue verrassing en confrontatie, want het programma van de volgende avond werd steeds zo laat mogelijk vastgelegd. Hilari-sche missers en uitschuivers waren het resultaat, maar ook heerlijke momenten van *instant*-theater. In principe kwam elke tekst in aanmerking. Zo vergastte men het publiek op fragmenten uit 'De fantasien' van Musil, Fassbinder's 'Blut am Hals der Katze', maar ook scènes van Peter De Graef, Karl Valentin en Guy Dermul werden opgevoerd. Het individueel vermogen van de acteurs wordt in zulke voorstellingen danig op de proef gesteld. Inhoudelijke en vormelijke komplementatie zijn argumenten die de basis vormen voor de selectie van teksten.

Discordia's vorige prestaties zijn potentieel relevant voor de nieuwe serie voorstellingen die in STUC op stapel staan. Van dinsdag 27 tot en met vrijdag 30 januari kan je behalve naar 'Rough Material' ook gaan kijken naar 'Shakespeare Dingend Gesucht', van Heiner Kipphardt, een stuk dat de groep twaalf jaar geleden al eens opvoerde in een andere bezetting. Ditmaal treden oudgedienden Matthias de Koning, Jan Joris Lamers en Annette Kouwenhoven en Jorn Heijdenrijk aan. Het is wellicht geen toeval dat Discordia terugrijpt naar 'Shakespeare Dringend Gesucht'. Kipphardt's stuk brengt teater over teater, en dus een ideale kans voor Lamers en de zijnen om de eigen teaterpraktijk te onderzoeken of te verduidelijken. In 'Shakespeare...' wordt de machtsstrijd getoond tussen de op gemakkelijk succes beluste artistiek leider en de idealistische dramaturg, op zoek naar het ultieme toneelstuk, de 'nieuwe Shakespeare'. Bij Kipphardt is het de intentand die het haalt, maar zowel bij hem als in de encenering van Discordia gaat de publieksprijs naar de gedesillusioneerde dramaturg. De vraag bij de nieuwe opvoering is natuurlijk of Discordia zich zal beperken tot een herbevestiging van haar eigen keuzes. Ook nu, twaalf jaar na datum, valt er immers nog heel wat te vertellen over de interne machtsstrijd in de toneelwereld.

Tom Verheyden

'In transit' van Maatschappij Discordia, met op 27, 28 en 30 januari 'Rough Material' in de foyer van de Vlamingenstraat, en op 29 januari 'Shakespeare Dringend Gesucht' in de Stuczaal.

Cro Magnon in 't Wagehuys

Kamermuziek voor de grootstad

Manstaande donderdag speelt Cro Magnon — een sextet dat zich vooral onderscheidt in eigenzinnigheid — in 't Wagehuys. Vanuit het entropisch beginsel dat de deeltjes in het muzikale universum voortdurend met elkaar botsen en splitsen, brengen ze een gewaagde crossover van minimal music, dolgedraaide fanfare, etnische muziek, hedendaags klassiek, jazz, funk en rock.

Hoewel hun eerste CD 'Zapp!' pas in 1992 verscheen, timmert Cro Magnon reeds sinds 1983 aan een avontuurlijke weg vol muzikale waaghalzerij. Ook het feit dat de opvolger 'Bull?' vijf jaar op zich liet wachten, toont dat hun zwerftocht langs tal van muziekgenres de allures krijgt van een Zuidpool-ekspeditie. Naast ballonvaarders, fietsers en vlottenvaarders kent België met Cro Magnon ook op het vlak van muziek zijn gelijke in het tarten van alle grenzen.

Viool

Sinds enkele jaren blijkt dat wat Cro Magnon al jaren doet, plots erg in is: in een los-vast bezetting, 'wars van alle trends' en met eigen ideeën een *nouvelle vague* schep-nen. Hoewel de groep uit zes vaste leden bestaat, wordt hun spel vaak verrijkt met het gezelschap van muzikanten uit hetzelfde alternatieve sirkwie waarin groepen als Fukkdeduk, X-Legged Sally of De Legendie zich bewegen (Sally beweegt niet meer want Sally's gone). Bekend in de oren klinkende namen van leden zijn Stef Coltura en Geert Waegeman — bekend voor Stuc-gangers altans. Zelf omschrijven ze hun ding als 'urban chamber music', een genre dat volledig op eigen naam staat en slaat op muziek voor een multikulturele grootstad. Ongekuiste violen, altherhande blaasinstrumenten, zowat alles wat besnaerd is, perkussie en samples zorgen voor klankkollages die dan ook eerder Brussel dan New York in kaart brengen. Cro Magnon's kracht schuilt niet in dit niet ontkenen van het muzikale dialekt waarmee elke muzikant zich vroeg of laat in zijn loopbaan moet verzoenen. Het heftig geraas van Minerva-fietsen, Jean-Luc schockend op een mechanische rodeo-stier, Zaventem, het zijn slechts enkele beelden die hun muzi-

kale spectrum bij benadering visualiseren.

Punch

De meeste nummers volgen eenzelfde concept dat voortdurend anders wordt ingekleed, opgebouwd rond de ekstensie van een repetitieve melodielijn en afgewisseld met lange lirische partijen van viool en blazers. In *cuisinet*terminologie klinkt dit als volgt: vroeg bovenop het geweld van Shellac het reële saxlijntje van George Michael's 'Careless Whisper', laat beide af en toe alleen spelen, maar nooit te lang, en het zou Cro Magnon kunnen zijn. Van alles een beetje, van Zappa tot Michael Nyman, maar in de juiste dosering zodat het steeds meer dan genietbaar blijft. Ook enige zelfrelatieve-ning is hen niet vreemd, wat blijkt uit titels als 'Habemus Pampam' en 'Cowcrash'. Toch spelen ze nooit de rol van de pedante musikoloog. Waar Cro Magnon op CD zorgvuldig konsipieert en weldoordacht met partituren omspringt, gaan ze er live vaak zwaar tegenaan met de punch van een rockoptreden en de subtiliteit van een klassiek concert. Tijdens deze optredens staan ze opgesteld in de klassieke halve maan, niet omdat het zo hoort maar wel om er uit te breken. Om een optreden wat meer luister bij te zetten, nodigt Cro Magnon dikwijls gast-

muzikanten uit, zoals trompetist Bart Maris en drummer Toon De Wulf. Het voorprogramma voor volgende donderdag wordt verzorgd door het Wannes Sextet waarin ondermeer harmonika-speler Steven Debruyn samen met Geert Waegeman op viool/mandoline jazzy en bluesy bewerkingen brengen van nummers van Wannes Van de Velde.

Stefan Huber

Stuc zoekt schrijvers

Begin februari schotelen de architectuurstudenten — in samenwerking met Kultuurraad en Stuc — zichzelf en de rest van de bevolking Existenzmaximum voor, een jaarlijks terugkerende projectweek waarin ontwikkelingen in de hedendaagse architectuur centraal staan. Stuc organiseert in het kader van Existenzmaximum een schrijfwedstrijd met als thema 'Stad gezocht in België'. De bedoeling is dat de deelnemers de bakstenen in hun maag koppelen aan een volkseig versie van pakweg 'Berlin Alexanderplatz' (Dat moet dan zoiets worden als 'Aalst Lange Zoutstraat' of 'Antwerpen Meir', maar soit)

Alle inzendingen worden voor 5 februari verwacht. De teksten — die in alle stijlen of genres — mogen geschreven zijn (behalve poëzie om één of andere gekke reden), mogen maximaal tweeduizend woorden bevatten (ongeveer vijf pagina's). De inzendingen moeten wel fictie brengen en niet essayistisch zijn. Een scenario voor Suske & Wiske en de Stenen Stedeling mag dus wel, een proeve van bedenkingen bij het Vlaamse beleid van ruimtelijke ordening niet. De laureaat wordt beloofd met vijftienduizend Bf en een feestelijke voorlezing bij de opening van Existenzmaximum op 9 februari. Inzendingen moeten gestuurd worden naar of bezorgd worden aan Stuc, l.a.v. An-Marie Lambrechts, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

Aperitiefje in Centrale Bibliotheek

En van de enige torens uit de Brusselse skyline die niet misplaatst is, verdwijnt waarschijnlijk binnenkort uit ieders vizier. Marie-Françoise Puissart wierp een laatste blik op het internationaal Rogiercentrum, omwille van zijn neobekroning beter gekend als 'de Martini'. Het departement Architectuur van de KU Leuven organiseerde met medewerking van Kunstenfestival een kleine maar mooie tentoonstelling in de galerij van de Centrale Bibliotheek van Leuven. Foto's en plannen vertellen er het verhaal van een toren.

Door de verplaatsing van het Noordstation in het kader van de noord-zuid spoorverbinding doorheen Brussel, kwam eind jaren vijftig aan het Rogiercentrum een strategische site vrij. Als schakel tussen het kommersiële hart van de Brusselse binnenstad en het nieuwe Noordstation, bouwde architect Cuisinier er het Centre International Rogier. In het zog van de wereldexpo '58

werd een modernistisch toonbeeld van stedelijkheid neergezet dat tot vandaag te Brussel ongeëvenaard bleef. De Martini-toren nestelt zich op intrigerende wijze in zijn kontekst. Een riante galerij omzoomt drie zijden van het complex, begeleidt de voetgangersroetes naar en doorheen de stad en biedt beschutting en uitzicht op de omringende stad. Een passage met winkels, bars en de toegang tot 150 appartementen, kantoren en teaterzalen trekt het publiek gebied door tot in het complex.

De Martini is een stad in de stad. Naast de reeds genoemde functies vond je er ook een benzinstation, kantoren voor allerlei internationale organisaties, een reeks horekazaken, winkels, banken en duizenden parkeerplaatsen terug. De hoofdmoot is echter de dubbele kantoor- en woontoren van dertig bouwlagen met bovenaan de exclusieve Martiniclub. Het Rogiercentrum toont zich op verschillende wijzen aan de voorbijganger. Vanuit de Nieuwstraat krijg je enkel een ranke toren te zien, dringt de Martini zich niet op aan de stad, aan de spoorzijde daarentegen wordt de ware aard

van het gebouw duidelijk: een breed uitgesmeerde boog geaksenteerd in zijn horizontaliteit door de woningterrassen. De twee verdiepingen hoge galerij met ranke kolommen lijkt de onderbouw visueel te laten zweven. Velen liepen er ongetwijfeld haastig onderdoor op weg naar het Noordstation of de binnenstad.

Architect Cuisinier merkte ergens op dat het financiële succes van de Martini-operatie het startsein was voor de sanering van de gehele Noordwijk. Deze beruchte, faliekant afgelopen stedenbouwkundige operatie leidde de oude volkse stationsbuurt naar de marginaliteit in plaats van naar voorspoed en vooruitgang. Te midden van braakland en banale kantoorklompjes lijkt de Martini een schim geworden van het internationalisme van weleer. Het mondaine van toen heeft plaats moeten maken voor dubieuze aangelegenheden: halfweg dit decennium huisvestte het gebouw een eroteek, enkele duistere import-eksportzaken, appartementen met een democratisch prijskaartje en een garage voor de gemotiveerde bezoekers van straathoertjes. De

Martini paste zich aan, werd herbruikt, voldeed in feite aan de essentie van stedelijkheid: gebruik en hergebruik, continuïteit en aanpassing.

Het Brussels Business Centre (BBC) denkt er echter anders over. Zij wil de toren tegen de vlakke en ziet uit de as een ultra-moderne nieuwbouw verrijzen. De honderdvijftig appartementen werden stelselmatig opgekocht, de huurcontracten na de verkoop zo snel mogelijk opgezegd. De acht laatste bewoners in 1994 zijn ondertussen verdwenen en vervangen door krakers en junkies. De staart van het complex werd voor alle zekerheid reeds gesloopt. Wat eens gebouwd werd als voortzetting van een 'rendez-vous' met de wereld lijkt eind twintigste eeuw een mooie maar verloren droom. Of zoals Eric De Kuyper het verwoordde: "Nostalgie had ik wel tegenover dat zielige torentje van het Rogierplein: het heeft zo zijn best gedaan, het heeft zo schromelijk gefaald, en nu wordt het zo streng gestraft voor al die goede bedoelingen."

Veronique Patteuw

De tentoonstelling 'Martini/Martini' kan je bezoeken tot 15 februari in de galerij van de Centrale Bibliotheek op het Ladeuzeplein. Openingsuren: maandag-vrijdag van 9.00 tot 19.00 u en zaterdag van 9.00 tot 13.00 u.

Filmreeks in Stuc: 'Even Cowgirls get the Blues'

Het suikerpuntje van Oedipoes

Het aantal films over lichtelijk tot sterk uit de toon vallende dames blijkt aanzienlijk. Deze week dinsdag en woensdag worden in Stuc drie films vertoond in de reeks 'Even Cowgirls get the Blues': 'Arsenic and Old Lace', met een paar moorden-de bejaarde vrouwjes; de Duitse romantische komedie 'Zuckerbaby' en tenslotte 'Golden Eighties', een zogenaamde 'spedey musical' van Chantal Akerman.

De Amerikaanse regisseur Frank Capra is een meester van de tragi-komedie, films die rustig kabbelen beginnen, de nodige vaart ontwikkelen en die je — zonder dat je er erg in hebt — meesleuren in het noodlot dat de hoofdfiguren bedreigt. Zo ook in het geval van 'Arsenic and Old Lace', een film uit 1941 — in vier weken gemaakt —, die pas drie jaar later kon worden uitgebracht omdat de komedie waarvan Capra een verfilming maakte zo succesvol was op Broadway en maar bleef lopen.

Hoofdrolspeeler Cary Grant wordt gekonfronteerd met een eskalatie aan moorden, vierendertig in totaal. Het blijkt dat onder andere een paar van zijn oude tantejes een geheel eigen wending gegeven hebben aan de begrip 'liefdadigheid' en eutanasië: met een beetje arsenicum helpen ze enzame, bejaarde mannetjes voor hun geflirt met de dood heen, maar bij hun twaalfde slachtoffer gaat het mis. Tegelijk gebeurt nog een reeks andere moorden, en ook daar blijkt de twaalfde poging 'de moord te veel'. Eigenlijk een gruwelijk thema, dat Capra dan ook sinisch benaderde: de wereld is een konsumptiematschappij geworden waarin alles — aldus een criticus — "aan de lopende band" gebeurt, ook het doden van mensen. De enige manier waarop Capra er mee om kon gaan, was door de situatie uit te vergroten "in een razende opeenvolging van verrassende gags", luidens dezelfde recensent.

Chantal Akerman heeft zich een goede reputatie opgebouwd in de wereld van de onafhankelijke film. Geboren in Brussel, ondermeer gevormd door de New Yorkse avant-garde van de jaren zeventig, en nu verblijvend in Parijs, heeft ze een resem kreative, kunstzinnige films gemaakt. Een ervan, 'Golden Eighties' (1985), wordt op vier februari in Stuc vertoond. In elke film probeert ze een eigen, nieuwe wereld te

scheppen die op zich staat en die vaak een toeschouwer met een open blik vraagt. Haar films draaien stevast rond vrouwen, hun relaties met mannen, kinderen, liefde, romantiek maar ook de kunst of — op een meta-nivo — het vertellen van verhalen. Zo is 'Golden Eighties' niet alleen een musical over twee relaties die interageren in de mikro-wereld van een supermarkt — symbolische plaats van de verleiding — maar evenzeer een film over het cinematografische proces doordat ze video- en filmbeelden, veelvoudige takes, kijksjes achter de schermen in haar film verwerkt.

Affektie

'Zuckerbaby' (1985) — een werk van de Duitse regisseur Percy Adlon — is dan weer, zoals Capra's film, een tragikomedie met romantische inborst. Marianne Sägebrecht speelt — zoals vaker in Adlon's films

— de hoofdrol. Ze is een volslanke, om niet te zeggen dikke dame, een decennium voor haar menopauze. In de metro wordt ze verliefd om een 'mooie, slanke, blonde man' op wie ze een ware kloppacht opent om hem op onnavolgbare wijze te verleiden en te veroveren. Zoveel affektie heeft de aanbestede nog niet meegemaakt en hij wentelt zich graag als een Zuckerbaby in haar armen. Oedipoes kan er nog een suikerpuntje aan zuigen.

Benny Debruyne

De nodige informatie over waar en wanneer de besproken films te bekijken zijn, vind je in de agenda.

Jackie Chan in Stuc

Chan, Jackie Chan. In kwasi alle gevecht-films met enige ambitie komen wel enige verdwaalde Chinezen voor die frivoel met hun armpjes zwaaiend, kreetjes slakend tegen de vuist van een stoere Amerikaan lopen. Niet zo bij Jackie Chan: hij speelt doorgaans de 'good guy' en bovenal, in de wereld van de gevecht-films — denk aan de Kung-Fu-films — staat hij op eenzame hoogte. In Stuc beleeft volgende week zondag 'First Strike' (1996) zijn Belgische, première in het kader van de filmreeks 'New Harvest'.

De film drijft volledig op de kunsten en het 'charisma van de onschuldige vechter' dat Jackie Chan op het lijf geschreven is. Van in zijn tienerjaren al beweegt Chan — nu een fluke veertiger — zich door de

filmindustrie, eerst als acteur, later als choreograaf van zijn eigen gevechtscènes en uiteindelijk ook als regisseur en producer. Het is vooral zijn choreografie en uitvoering van de vele gevechten die zijn populariteit verklaren: de stijl ervan is veel vloeiender en professioneler dan in vele andere films en ze stralen tegelijk een ongelooflijke energie uit. Zijn choreografisch meesterschap is zodanig dat hij de meest bizarre dingen verkocht krijgt. Zo moet hij

in 'First Strike' de strijd aangaan met een niet onaanzienlijke bende bewapend met seremoniële slagwapens, terwijl hij zelf over niets anders beschikt dan over een aluminium ladder van een paar meter lang waarmee hij — dansend bijna — de tegenstand afroeft.

Het verhaal is dan ook maar van sekundaire importantie. 'First Strike' is de vierde film in de reeks 'Police Story', net zoals de vorige geregisseerd door Stanley Tong Kwai-Lai. Chan speelt de rol van een Hong Kongse politie-agent, Jackie, die — hij wordt niet voor niets de Chinese James Bond genoemd — op tijd en stond de existentiële nood voelt om de wereld te redden. De film bevat trouwens een eerbetoon aan 'Thunderbolt' — en tegelijk ook aan 'Jaws' — in de vorm van een unheimlich spannend onderwatergevecht. In dit geval werkt hij samen met de CIA in een poging om te verhinderen dat een illegale wapenhandelaar een kernkop verhandelt. Omwille van 'la petite

histoire' is het ook leuk om weten dat Chan voor elke film in deze reeks iets nieuws aanleert en dan ten overvloede zijn kennis demonstreert: zo heeft hij voor 'First Strike' leren snowboarden wat hem onder meer in de besneeuwde Oekraïense bergen brengt, waar hij — snowboardend — van een ravijn af springt, net ver genoeg om zich vast te grijpen aan een helikopter.

Geen sinefiele meesterstukken, de films van Jackie Chan, maar wellicht wel de beste in hun genre. Garant voor amusement, spanning en sensatie. Heel anders dan de film 'Sommernattens Leende' of 'Glimlach van een zomernacht' (Zweden, 1955), die aanstaande maandag in de reeks 'Filmfun' wordt vertoond. Ook in deze film van Ingmar Bergman staan de menselijke relaties centraal, al pakt hij zijn thema dit keer veel losser aan dan we van hem gewend zijn. De immer aanwezige menselijke passies, zoals bedrog, jaloezie of ontgoocheling, zorgen voor de nodige spanningen.

(bd)

Info over het waar en wanneer van de vertoonde films vind je in de agenda.

De val van het huis du Bois

Is je van je aristokratische sokkel dondert, moet je je dan sullen naar het leven dat je te wachten staat tussen het 'gepeupel'? Blanche du Bois deed het alleszins. Nadat ze het landhuis dat haar voorgelacht een identiteit schonk, moest verkopen, restte haar niets anders dan in te trekken bij haar zus, die ongedwongen afstand had genomen van haar afkomst, om een gewoon leven te leiden. Het is een tegenstelling die verwerkt zit in 'Tramlijn Begeerte' ('A Streetcar Named Desire'), een klasiëker uit 1947 van Tennessee Williams. Afgelopen dinsdag en woensdag voerde het Campustoneel (Cato) het stuk op in de kapel van de Zwartzusters. Het stuk sluit aan bij hun optie om naast jong Vlaams toneel ook gekanoniseerde werken te brengen.

De VZW Campustoneel (Cato) is een negen jaar oude toneelvereniging voor personeel, studenten en alumni van de KU Leuven; als dusdanig behoort het tot de sociale voorzieningen van deze unie. Bij de start waren nogal wat personeelsleden betrokken bij het Cato maar de jongste jaren richt men zich meer naar de studenten. De universitaire teatergroep staat in voor twee of drie producties per jaar. In maart volgt nog het stuk 'Lemmingen', geschreven en geregisseerd door huisauteur en -regisseur Johan Albalonga, bekender onder de naam Jan De Vuyst (direkteur studentenvoorzieningen). Het Cato doet evenwel meer dan enkel eigen producties brengen; er wordt tevens aandacht besteed aan cursussen. Bovendien

ijvert het Cato ervoor in de toekomst present te zijn op internationale festivals voor studententoneel alsook reisvoorstellingen te verzorgen op andere kampussen.

Marleen Cooman slaagde er aardig in de moeilijke rol van Blanche te vertolken. Blanche is neurotisch en wil niet erkennen dat ze een aan lager wal geraakte telg is van een familie plantage-eigenaars uit Mississippi. Daarom doet ze hopeloze pogingen de realiteit te verbloemen. Ze beeldt zich in toch nog aristokratisch te zijn, gesterkt door haar opvoeding en haar afkeer van de leefgewoontes van de lagere standen. Het gaat nochtans om zeden die haar eigen vlinde-rijge geaardheid niet vreemd zijn. Zo loopt ze al te vaak met haar hoofd tegen de muur, verblind als ze is door haar talrijke illusies. De drank biedt ook hier geen uitweg.

Muur

Door haar verwrongen gevoelsleven is Blanche een tipepersonage in het werk van Tennessee Williams. Williams behoort samen met Miller, Albee en O'Neill tot de 'vier groten' in het Amerikaanse toneel en geldt als één van de belangrijkste naoorlogse toneelschrijvers tout court. Het thema van de vlucht in de fragiele illusie en de bijhorende konfrontatie met de harde realiteit staan centraal in zijn werk. De zus van Blanche, Stella (Bie Mesdom), en haar Poolse man Stanley Kowalski (Steven Vandervelden, recent ook al te zien in het Wel-sprekendheidstoernooi van het VRG) konfronterten Blanche met de werkelijkheid. Stella doet dat door haar zus Blanche hartelijk uit te lachen als deze haar verbeelding de bovenhand laat krijgen of als ze de rela-

tie van haar zus met Stanley als beheerst door dierlijke lusten labelt. De zwager van Blanche ergert zich aan haar pretentie en scheldt haar de huid vol.

Gelukkig voor Blanche is er Stanley's vriend en collega Mitch (Stefan Staes). Deze vrijgezel, die weet dat hij alleen zal staan als zijn zieke moeder overlijdt, voelt zich aange-trokken door haar nimbomaan gedrag. Hij is geraffineerder dan Stanley maar knapt af als ook hij de fantasieën van Blanche als leugens doorziet. Er blijft slechts één man over die Blanche overheerst — geheel onverwacht is dat Stanley — die haar liefdeloos verkracht. Meer heeft de tramlijn met de naam 'begeerte', die Blanche bracht naar het Franse distrikt waar haar zus woont, niet te bieden. De kapel

Los Buenos stelt met plezier haar ruimte ter beschikking van jonge kunstenaars. U kan nog tot 15 februari 'vrouwenstudies' van schilder Gert Moens gaan bekijken.

van de Zwartzusters, waar een zestigal toeschouwers dicht bij de acteurs zaten, vormde het ideale decor.

Hans Declercq

Voor meer info kan je terecht op de homepage van het Cato (<http://www.kuleuven.ac.be/dsv/cato.htm>).

Banco nodigt uit

In vier beleggingsavonden van leek tot goeroe.

Ben je op het vlak van beleggen een dilettant van het zuivere ras of juist een doorgewinterde specialist? In beide gevallen hebben we goed nieuws.

Want het Banco-Studentenkantoor in Leuven organiseert vier avonden waar je alles (nou, niet echt alles, maar toch veel) te weten komt over de complexe beleggingswereld. De avonden zijn ook zó opgebouwd dat je tijdens de eerste sessie vrij algemene informatie krijgt over beleggingsproducten allerhande, en dat we alsmaar meer specifiek terrein betreden in de volgende sessies. Inschrijven voor één of meer avonden doe je in het Banco-Studentenkantoor, Naamsestraat 161 in Leuven. Nu doen

28 januari 1998 19 uur: Van spaarboekje tot obligatie (voor beginners)
Plaats: Blauwe Zaal van KB Leuven Succursale, Bogaerdenstr. 6
Spreker: Tom Wouters, productbeheerder beleggingen bij de Kredietbank

4 februari 1998 19 uur: Aandelen en opties in de praktijk (voor beginners)
Plaats: Blauwe Zaal van KB Leuven Succursale, Bogaerdenstr. 6
Spreker: Luc Van Heden, hoofd beleggingsbeleid bij de Kredietbank

11 februari 1998 19 uur: Optiestrategieën en de nieuwste beleggingsinstrumenten (voor gevorderden)
Plaats: Blauwe Zaal van KB Leuven Succursale, Bogaerdenstr. 6
Spreker: Bert Talloen, financieel analist bij de Kredietbank

18 februari 1998 20 uur: Beursintroducties (voor iedereen)
Plaats: Salons Georges, Hogeschoolplein 15, 3000 Leuven
Sprekers: Herman Van de Velde, gedelegeerd bestuurder van de onderneming Lingerie Van de Velde en Ruth Devenijns van KB Securities

Banco.-

DE EERSTE JONGERENBANK.

KREDIETBANK

“Vaak werden we dan uitgenodigd op een diner, maar we gingen er nooit op in”

Uooraf werd ons verteld dat David Pajo niet bepaald uitblinkt in elokwentie en zijn woorden tot in het oneindige weegt. Een gewaarschuwd interviewer is er twee waard; Pajo spreekt als je hem de tijd gunt en niet atakeert met een resem theoretische vragen die de bal meer mislaan dan treffen. Met zijn eerste soloprojekt, *Aerial M.*, bezorgde hij afgelopen donderdag een volle Stuczaal een optreden dat ons eventjes deed mijmeren, het eerste van een zes-weekse toer doorheen Europa. Voor deze gelegenheid trommelde hij enkele vrienden uit Louisville op die hem helpen zijn éénmansprojekt ook live op een podium te brengen. Blijkbaar zijn bassiste Cassy, drummer Tony en gitarist Tim ook een riem onder zijn hart als hem een bandopnemer onder de neus wordt geduwd.

Pajo rookt zoete Golden Virginia welke in Europa meestal als pijptabak wordt gebruikt, iets waar hij niet echt van op de hoogte was. Rode Belgam had hij natuurlijk nog nooit gezien, wat hem des te meer nieuwsgierig maakte zodat hij er zich uiteindelijk aan waagde. Cassy had een klein ton Drum mee. Ze vertelden ons dat het roken van tabak stilaan een ware hype wordt in de Verenigde Staten, en dit terwijl onlangs in California een rookverbod in bars werd uitgevaardigd. Alles ging vlot tot de band begon te lopen.

Veto: Steeds meer blijkt dat Slint een invloedrijke groep was voor de toekomst van de gitaarmuziek. Was je er in die tijd zelf van gewaast? **David Pajo:** «Nee, niet echt.» **Veto:** Wat is er met de andere groepleden gebeurd? Ik heb gelezen dat ze getrouwd zijn of een vaste job hebben.

Pajo: «Ja, Brian McMahan trouwde en woogt nu in Los Angeles. Britt Walford, de drummer, verhuisde naar New York en onze bassist heeft een videoteek in Louisville. Brian speelt al een tijdje bij The For Carnation. Hiermee is hij naast mezelf de enige die zich nog actief met muziek bezighoudt. Wat Britt in New York doet, weet ik niet.» **Tony:** «Hij werkt er in een restaurant.» **Veto:** Luister je zelf nog naar je eerste albums? **Pajo:** «Ik luister zelden naar een plaat waarop ik gespeeld heb, niet zozeer uit bescheidenheid maar omdat het me ergens irriteert. Als ik mijn gitaar vastneem, lijkt het nog steeds de allererste keer en probeer dan andere dingen dan wat ik vroeger deed.»

Elektronisch

Veto: Hoe gaat het bij *Tortoise*? **Pajo:** «Ik ben er net mee gekapt. Ze hebben me vervangen door een machine. (lacht) Nee, ze hebben een andere gitarist. Het is gewoon dat ik geen tijd had om *Aerial M.* en *Tortoise* met elkaar te combineren. Ik moest een keuze maken en denk dat ik de juiste beslissing heb genomen.» **Veto:** Gebruik je omwille van een zekere ontevredenheid met computers zo weinig elektronisch vernuft bij *Aerial M.*? **Pajo:** «Ja, toen ik eraan begon wel. Eigenlijk wou ik meer iets doen met een traditionele rock line-up, met gitaar, bas en drum. Dit vanuit de overtuiging dat er nog steeds veel me gedaan kan worden. Ik wil rechtstreeks in de versterker pluggen, weet je. Uiteindelijk maak ik wel gebruik van elektronische dingen, maar ik hou het nog steeds graag eenvoudig.» **Veto:** Het feit dat je geen vokalist(e) hebt, is dat dan ook een bewuste keuze? **Pajo:** «Dit is meer omdat ik niet bepaald de

beste tekstschrijver ben en bovendien niet over een bevredigend zangtalent beschik. Bij instrumentale muziek is het wel zo dat er geen zang is die de aandacht van de muziek afleidt. Je hebt dan enkel de muziek die telt.» **Veto:** «Je hebt alles op een viersporen-recorder opgenomen en zelf gespeeld?» **Pajo:** «Op een 8-track, ja.» **Veto:** Dan moest je daarna muzikanten vinden om te toeren? **Pajo:** «We zijn allemaal van Louisville. Cas-

Cassy: «Ik heb gemerkt dat ze veel albums verkopen.» **Veto:** *Aerial M.* is geheel je eigen projekt. Iets dat je dan waarschijnlijk ook koestert? **Pajo:** «Ja, maar wat ik ervoor deed was ook fijn. Alleen is het nu een beetje moeilijker om alles zelf te doen.» **Euh** **Veto:** Nog even iets over *Tortoise*, of misschien doet dit niet meer terzake?

Chicago hebben en omgekeerd.» **Cassy:** «Het is tamelijk dichtbij met de auto. Ik ben zelf dikwijls naar Chicago gereden om groepen te zien die niet naar Louisville komen, dat veel kleiner is. Je moest de stad uit om iets te zien en Chicago is de grootste stad in de omgeving.» **Pajo:** «Er zijn ook veel slechte groepen in Chicago. Er is wel veel goede jazz, vooral de groepen in de *southside*, maar die zijn niet zo populair. Ik denk dat de underground jazzscene waarschijnlijk de coolest

(foto Bart Andries)

sy speelde op de eerste 7-inch die gewoon M. heette. Ze speelde op de eerste single met twee andere jongens en Tim ken ik al een hele tijd. »

Coltrane

Veto: Je gitaargeluid roept verwijzingen op naar de sound van de late Miles Davis en John McLaughlin toen deze bij John Coltrane speelde. **Pajo:** «Niet zoveel McLaughlin, eigenlijk. Ik ben meer geïnspireerd door trompettisten en drummers dan gitaristen. Ik hou er niet van om naar gitaristen te luisteren en hen na te spelen. Dit deed ik in de tijd dat ik nog naar Black Sabbath luisterde.» **Veto:** Ik heb gelezen dat je problemen had tijdens de opnames? **Pajo:** «Door een overstroming in de kelder van het huis van mijn ouders moest ik naar de garage verhuizen. Het was er om te bevriezen. Gelukkig werd er geen apparaatür beschadigd.» **Veto:** Vandaar de foto op de cover van het eerste *Aerial M.* album? **Pajo:** «Ja, het is de overstroming van 1937.» **Cassy:** «De overstroming van 1997 was even vernielend. Het is alleen zo dat ze na die van 1937 muren hebben gebouwd om de rivier een beetje in tomen. Louisville ligt namelijk in de Ohio-vallei, net achter de Appalachen.» **Veto:** Hoe lang toer je in Europa? **Pajo:** «In zes weken tijd hebben we dertig optredens waarvan enkele met Mogwai, ken je die?» **Veto:** Een paar maanden geleden hebben ze hier gespeeld. Zelf was ik er niet maar naar verduid was het wel O.K. Die jongens zijn een goede beurt aan het maken.

Cassy: «Wat waren je vragen dan over hen, wat wil je weten?» **Veto:** *Wel euh, ik vind hen de term post-rock waardig.* **Pajo:** «Ze worden groot.» **Tony:** «Wat is post-rock dan?» **Cassy:** «Dat is dat, met zoals men zegt rock is dead. Dat is niet waar.» **Pajo:** «Voor elektronische muziek is de sound waarschijnlijk warmer dan de overige groepen omdat in de meeste songs een echte bas of gitaar zit. Er is ook veel meer drum, vooral op het nieuwe album (TNT, nvdv).» **Veto:** Wat vind je van John McEntire's sistaat dat *Tortoise* 'no feelings to express' heeft. Slaat dit op de autonomie van muziek? **Pajo:** «Ik versta dat niet echt. Het verschilt van song tot song.» **Tony:** «Het is altijd beter om met muziek meer dan één gevoel te uiten.» **Veto:** Zie je hen ooit tekenen voor een major? **Pajo:** «Niet echt, een jaar geleden kregen we veel aanbiedingen. Vaak werden we dan uitgenodigd op een diner, maar we gingen er nooit op in.» **Tony:** «Je had tenminste het diner moeten nemen.» **Pajo:** «Zelfs niet. Het is ook zo dat Thrill-Jockey en City Slang zo'n goede dingen doen voor *Tortoise*. Ze zijn populair maar niet zoals Radiohead. Een major zou financieel gezien slechter uitdraaien voor de groep.» **Tony:** «'Julie jongens hebben een zanger nodig'. Dat zeggen ze dan.» **Veto:** Bestaat er tussen de muzikanten van Louisville en Chicago enige concurrentie? **Pajo:** «Ja, het is er altijd een beetje geweest omdat mensen van Louisville vrienden in

thing in Chicago is. Maar ja, die krijgen nooit enige pers.» **Toneel** **Veto:** Will Oldham van *Palace* is ook van Louisville en een vriend van jou. Spelen jullie nog af en toe samen? **Pajo:** «I'll speak for Will. Hij is één van mijn beste vrienden sinds ik een tiener was en daarom blijft het plezant om samen te spelen en wat rond te hangen. Vooral zijn teksten vind ik mooi. Misschien heeft dit te maken met het feit dat hij vroeger veel in teater geïnteresseerd was en zelf toneel speelde. Ook omwille van zijn houding tegenover muziek spelen, zijn ruwe en onbestudeerde geluid, apprecieer ik hem. Het is volledig het omgekeerde van hoe *Tortoise* te werk gaat. Zij dissekteren meer en trekken een paar maanden uit voor enkele songs.» **Veto:** Hoe zie je de evolutie van de *Chicagoscene*. Denk je dat het vroeg of laat zal imploderen? **Pajo:** «Het is pas recent dat de pers er aandacht aan besteedt maar er is altijd goede muziek geweest. In zekere zin ben ik er ook bij betrokken, ik kan er niet omheen.» **Veto:** Hoe zie je je muzikale toekomst? **Pajo:** «De komende jaren ga ik me waarschijnlijk vooral concentreren op *Aerial M.* Op het einde van dit jaar gaan we aan een nieuw album werken. Als we na deze toer terug thuis komen, zullen we eventjes uitrusten en dan terug aan de slag gaan.» **Tony:** «Onze liefjes kussen.» **Pajo:** «Or kiss them goodbye.»

Stefan Huber

Fietsherstellingen Velo

Je hebt altijd beweerd dat je je eigen fiets kan repareren, maar je had er nooit het geschikte gereedschap voor. Je kan het wel vergeten om deze uitlecht nog ooit te gebruiken. Velo biedt je immers in haar kelders de mogelijkheid om met deskundige uitleg en al het nodige gereedschap je eigen fiets te repareren. Het kost slechts vijftig frank om weer op een goede fiets te rijden. Of je zoekt natuurlijk gewoon een nieuwe uitlecht...

Fietsherstelplaats Velo, kelder van Alma 2, elke werkdag (behalve vrijdag) van 12.00 u. tot 19.00 u.

kolofon

Veto
 's Meiersstraat 5
 3000 Leuven
 Tel 016/22 44 38
 Fax 016/22 01 03

Jaargang 24
Nummer 17
 26 januari 1998

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout

Redactie: Kristof Daniëls,
 Benny Debruyne, Hans Declercq,
 Martijn Graumans, Joost Helsen

Doka: Bart Andries, Dirk Bernard,
 Ivan Put, Elena Schutjens

Medewerkers: Bart Boone,
 Filip De Keukeleere, Bart De Schrijver,
 Martijn Graumans, Ellen Gysels,
 Stefan Huber, Joris Janssens,
 Anja Kovacs, Sofie Overstijns,
 Véronique Patteeuw, Ivan Put,
 Tom Verheyden

Layout en vormgeving:
 Dirk Bernard, Ann Bries,
 Kristof Daniëls, Benny Debruyne,
 Hans Declercq, Filip De Keukeleere,
 Bart De Schrijver, Bart Eeckhout,
 Martijn Graumans, Joris Janssens,
 Jeroen Lissens, Bram Overstijns,
 Sofie Overstijns, Ivan Put,
 Hans Vandenaabeele, Eva Wittoox

DTP: Filip De Keukeleere,
 Hans Vandenaabeele, Eva Wittoox

Cartoons: Filip Craen, Bram Overstijns,
 Peties

Spelling: Filip De Keukeleere,
 Bart Eeckhout, Raf Gerits,
 Hans Vandenaabeele, Eva Wittoox

Eindredactie: Benny Debruyne,
 Raf Gerits

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
 Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
 Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;
 buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr;
 over te schrijven op rek. nr. 001-
 0959719-77

Redactievergadering
 iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Hippa to da Hoppa

Yo, zondag één februari organiseren Radio Scorpio en Stuc in da STUCbar een debat en een optreden over hiphop, dit in het kader van LikOpStuk. Het debat wordt live uitgezonden op Radio Scorpio (FM 106). Kenners proberen dieper in te gaan op het fenomeen hiphop. Is het bijvoorbeeld zo dat deze vreemde vorm van 'lullen op mu-

ziek' een voorbijgaande rage is? Volgens de organisatoren alvast niet. Kenners van deze muziekstijl gaan voorts na wat Vlaanderen te maken heeft met hiphop en ook de pers komt natuurlijk weer ter sprake: immers waarom wordt er zo weinig aandacht besteed aan dit fenomeen in de Belgische pers. Uitgenodigd zijn: Tom Vandyck (recensent RifRaf en rapper), Dirk Verstockt (regisseur en Timefestival-programmator), Abdelaziz Sarrokh (choreograaf Hush Hush), Alie Quarhman (danser), Gert Keunen (programmator Vooruit) en Said Pita (rapper). Er is ook een optreden van Riot — I grip da mic and I will damage you —

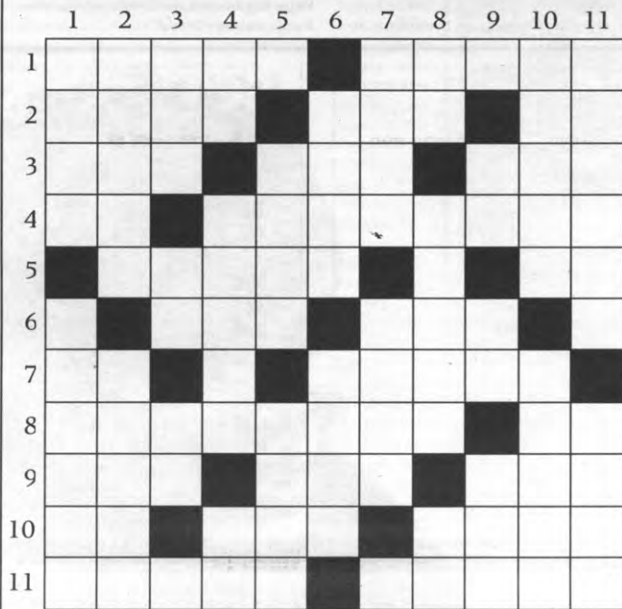
Squad voorzien.
 'Wat is hiphop?', STUCbar, zondag 1 februari, van 17.00u. tot 19.00u.

buitenbaan

Deze week niet in V3TO:

De Pais invades the Bay of Pigs: "Straaight tooo Cuubeuhl!". • Fidel Castro: "Ach, hij kan niet zo goed tegen de rook.". • Netwerken bij Belgacom beschermd van hogerhand. • Overmatig drankgebruik bij Interebrew. • De wet op privacy in deze kennismaatschappij. • Het overbevolkingsfenomeen in Algerije. • Een vegetarische dame met de dollkeoerziekte. • Moon Safari van Air: "Serge Gainsbourg in space". • De bezetting van het rektorat, maandag om 17.00 u. • De dildo in de reet van Herman van Rumpus. • Doel schiet naast. • Starship Troopers: Sharon Stone met zes poten. • Bill Clinton: "I did not inhale". • 730.000 mensen op het Autosalon. • Kardinaal Danneels beschermd van hogerhand. • Geldtransporten door de Bende van Nijvel (rijkswachters met bivakmutsen). • Geldtransporten beschermd van hogerhand. • Het gouden oog. • Koerden leren leven met verwoeste oogst. • Bill Clinton: "I was just a patsy.". • "Ya goot ta pish with the cock ya goot" (Trainspotting). • De Beethovenakademie brengt de walsen van Strauss. • De Nachten worden gelukkig weer korter.

kruiswoord

Horizontaal — 1 Schilder — Lichaamsdeel 2 Ongesteld — Vrouwelijk dier — Europese rivier 3 Zandheuvel — Kerkelijke straf — Watermassa 4 Reeds — Faillissement 5 Kwartsgesteente — Muzieknoot 6 Zangstem — Sluitband van een judopak 7 Voegwoord — Knoeier 8 Zaak die kleding ontwerpt — Spil 9 Insekt — Vreemde munt — Ik 10 Onzes inziens — Drinkbeker — Geestdrift 11 Egyptische waterlilie — Voetlijst.

Vertikaal — 1 Bijbelse vrouw — Goed gevuld 2 Koningin — Papierformaat 3 Onwrikbaar — Bevel — Zangnoot 4 Bijwoord — Advokatenstand — Griekse letter 5 Voordeel — Hevige wervelwind 6 Filosoof — Licht en veerkrachtig materiaal 7 Forse kerel — Energierijke vloeistof 8 Meisjesnaam — Raadsel — Oude lengtemaat 9 Op die wijze — Voorzetsel — Bijbelse man 10 Wapen — Frans schrijfster 11 Muziekinstrument — Europese zee-engte.

Filip De Keukeleere

oplossing

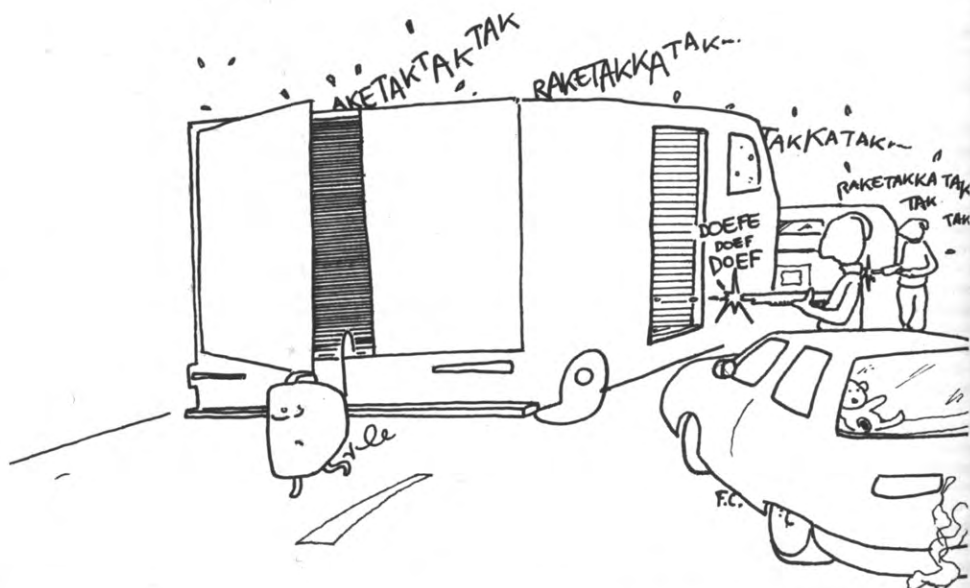
1	H	E	G	E	L	K	A	D	E	T
2	A	M	E	N	Z	I	N	U	R	
3	R	A	K	H	O	L	O	P	A	
4	P	I	T	E	N	T	A	M	E	N
5	L	O	I	R	E	J	N	E		
6	R	S	T	A	B	U	I	N		
7	A	G	A	G	R	I	N	D		
8	F	R	A	N	K	L	I	N	R	E
9	F	A	N	R	A	T	D	A	R	
10	I	A	D	I	S	K	R	A	T	
11	A	T	O	M	H	A	A	K	S	

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
 Video-, klank- en lichtmateriaal
 Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR EN CD'S
 met of zonder D.J.
KARAOKE (1.500 tielt)

016/201.301

DE INTELLIGENSTE BOX OÖIT

zoekertjes

√ Sofie en Anke zoeken Leuvense Leonardo DiCaprio om samen met de Titanic te verzuipen (na een paar glaasjes Porto) reacties naar e-mail: n.debaere@yahoo.com.
 √ Germania wenst je een allerbest 1998 toe, met veel alcohol, maar niet te zat.
 √ Luk, 't gaat (snel) vooruit hé! Tot volgende maandag!
 √ Weet jij wat dollie koeien doen wanneer ze zich vervelen?
 √ This is not the end. This is even not the beginning of the end. But is the end of the beginning. [citaat van T. Roosevelt na zijn partielees tegen den Duits]
 √ Tanja V. is de knapste en daarmee basta. [Viva Elektriciteit and its rare but quite amazing beauties!]
 √ Varkens pesten.
 √ Er zal geen bom ontploffen op de komende Veto-fuif.
 √ Er zijn geruchten over nakende invallen door losgeslagen burgie-bendes vanuit Heverlee. Studenten, maar zeker studentinnen, en zeker studentinnetjes verpleegkunde of kine, die zich door de duistere wouden van Heverlee of de omgeving van die mannen hun kasteel moeten begeven, zijn terdege gewaar-schuwd. U wordt aangeraden een stevige Biokort als eskorte te nemen. (Althoevel ik voor de gevolgen dáárvan ni wil opdraaien...)
 √ Dave, als ge haar niet meer moet hebben, ge weet mij wonen, he tovarich. Mad Martigan.
 √ Moeder Overste doet de deur uit/ en sluit het licht.
 √ Thx (zonder 1138) is helaas 'hyperslang' voor Thanks, en genē film van de George (of

de Luc).
 √ Luk, omdat het blijkbaar toch niet zo snel vooruitgaat, zal ons treffen zich zondagochtend moetspelen. Na half negen, ergens in tussen de tachtigste en de negentigste golf-lengte.
 √ Hetgeen T. Roosevelt na zijn partielees in den tijd zei, heeft hij verdorie wel van mij gepikt. Hoogachtend, de geest van Winston Churchill.
 √ Donderdag 5 februari: de start van 'Anders Gestemd', het nieuwhelebioprogramma van Radio Contact. Vanaf 22 uur kom je twee uur lang alles te weten over de homo's, lesbiennes en biseksuelen van Leuven, Vlaanderen, België, Europa en de wereld. Stem dus af op 'Anders Gestemd' op 103.8 FM en laat je verrassen. Ook voor hetero's
 √ In Mestreech gesjreve/ Neet zonder leefde en plezeer/ Gaove vaole miech hollep en steun/ En daoveur dank ich ederein.

**Tikkantoor
Devano**
016/490.890

Tekstverwerking * Laserprinting
Lay-out * Tekstinbreng

Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen,....

Gespecialiseerd in
wetenschappelijke materies
Professionele aanpak
Jarenlange ervaring

T. & K. Van Nooten-Dehaes
Lodewijk van Velthemstraat 31
3020 Herent (Veltem-Beisem)

(advertentie)

√ Modern Frans: "Le docteur est maison" (de dokter is thuis).
 √ Er zal geen bom ontploffen op de komende Veto-fuif... Het zullen er geen zijn (of twee à drie).
 √ Ik voel dat ik vannacht zal dromen/ van kranten gerold in vis.
 √ Aan de bewoners van de Leopold I straat, nr. 23: gelieve mijn goudgeverfde fiets terug te zetten in de fietsenstalling aan citeblokken 7 & 8, waar hij meer dan 1 jaar geleden verdween.
 √ Gezocht: Duvel aan basisdemokratische prijzen (35 frank)
 √ Te vinden op dinsdag 27 januari in de fak Letteren: Duvel aan 35 frank.
 √ Don't forget the alcohol, oh baby: Woensdag 4 februari Vetofuif, gegarandeerd met Grooverider, Afghan Whigs, Chemical Brothers, Beastie Boys, Boymerang, Green Velvet, Laurent Garnier, Sebadoh en Coldcut. Place 2B: Rumba & Co.
 √ Een fijne verjaardag toegewenst aan Bartje, Sarah en Wim.
 √ Beter laat dan nooit.

√ Dag Joost, groetjes van Ivan, Dirk en Jeroen. Goed studeren!
 √ Aan alle fakkers: een fijne feestweek.
 √ Volgende week zal Joost een nieuwe poging wagen om over 'de lijn' te springen. Zelfs Katrien kan hem niet stoppen.
 √ Gezocht, maar niet gevonden in den Allee op vrijdag 23 januari om zes uur 's morgens: nieuwe politieke partij.
 √ Kris Rosselle tikt met een glimlach uw eindverhandeling of papers. Neem contact op met Kris Rosselle, Hof Ter Bekelaan 12, 3020 Winksele, tel: 20.70.77.
 √ Ook jij kunt je zoekertje in Veto plaatsen. Mail ons op veto@veto.student.kuleuven.ac.be, of smijt gewoon een papertje binnen bij Veto, 's Meiersstraat 5, Leuven (fax: 22.01.03). Voor commerciële zoekers betaal je honderd bef per publikatie.
 √ Gezocht: KXSJ-KSA-VKSJ-kotstudenten voor ons begeleidingsblad 'Opkikker'. Slechts één redakteuraad per maand en niet in mei en juni. Tel.: 02/201.15.10.

WIE VAN DE DRIE??

Tiensestraat 118
Tel: 23.70.30

Ma.-Do. 9 - 22u.
Vr. 9 - 20u.
Zat. 10 - 17u.

Tiensestraat 88
Tel: 23.70.02

Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

Naamsestraat 115
Tel: 23.70.03

Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

agenda & ad valvas

DOOR HANS, IVAN EN RAF

MAANDAG

20.00 u **FILM** 'Morocco', een exotische amour-fou-geschiedenis met Marlene Dietrich en Gary Cooper, van Josef Von Sternber, in de Stuczaal, org. Stuc, toeg. 100/175.
 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Post Coitum Animal Triste' van Brigitte Roïan, in de Stuczaal, toeg. 100/175, org. Stuc.

DINSDAG

13.00 u **KONSERT** muziek in het ziekenhuis, kamerorkest van het Lemmensinstituut o.l.v. W. De Moor, in U.Z. Gasthuisberg.
 20.00 u **FILM** The wrong trousers, in Studio 1, toeg. 175, org. Bozo VZW.
 20.00 u **TEATER** Tramlijn Begeerte: info A. Melot Tel.32.43.70, in Kapel Zwartzusters, Zwartzusterstraat 2, Leuven, toeg. 150/200, org. Kampustoneel.
 20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia met 'Een selectie uit het recente repertoire van de Grote Vragenstellers der Lage Landen', in de Stuczaal, org. Stuc.

WOENSDAG

13.00 u **TEATER** UUR KULTUUR, theater door Maatschappij Discordia, in Stuc-zaal, toeg. gratis.
 14.00 u **FILM** Perverse et docile, in Vlaams film-museum en -archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 20/50, org. Vlaams filmmuseum en -archief.
 19.30 u **LEZING** "Humanisme door vrouwen vernuld" door Karen Francois, koördinator van de studiedienst van het Humanistisch Verbond, in Huis voor Vrijzinnigen, Béritystraat 6, toeg. 100, org. Humanistisch Verbond.
 20.00 u **FILM** Perverse et docile, in Vlaams film-museum en -archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 20/50, org. Vlaams filmmuseum en -archief.
 20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia met 'Een selectie uit het recente repertoire van de Grote Vragenstellers der Lage Landen', in de Stuczaal, org. Stuc.
 22.00 u **FUIF** HoLeBlifui, in Albatros, org. Het Goede spoor.

DONDERDAG

20.00 u **MUZIEK** Cro Magnon, in Wagehuys,

org. Cultureel Centrum.
 20.00 u **TEATER** Famineurzeven/ De Nieuwe Snaar, in Schouwburg, org. Cultureel Centrum.
 20.00 u **VORMING** Kabila: demokraat of potentiaat? met Anke Hintjens en Joseph Anganda, in Zaal Oratoriënhof, tweede verdieping, toeg. Gratis, org. SAP ism Socialisme zonder grenzen en Fonds Leon Lesoil.
 20.00 u **LEZING** Lux Janssen is de melomaan van dienst in Oorgetuigen, alwaar hij commentaar geeft bij de favoriete platen en cd's uit zijn collectie, in Locatie, org. Cultuurraad.
 20.00 u **TEATER** Tramlijn Begeerte: info A. Melot Tel.32.43.70, in Kapel Zwartzusters, Zwartzusterstraat 2, Leuven, toeg. 150/200, org. Kampustoneel.
 20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia met 'Een selectie uit het recente repertoire van de

Grote Vragenstellers der Lage Landen', in de Stuczaal, org. Stuc.

VRIJDAG

20.00 u **FILM** La Promesse van Pierre Dardenne, in C.C. Oratoriënhof, Mechelsestraat 111, org. Masereelfonds Leuven.
 20.00 u **TEATER** Tramlijn Begeerte: info A. Melot Tel.32.43.70, in Kapel Zwartzusters, Zwartzusterstraat 2, Leuven, toeg. 150/200, org. Kampustoneel.
 20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia met 'Een selectie uit het recente repertoire van de Grote Vragenstellers der Lage Landen', in de Stuczaal, org. Stuc.

ZONDAG

15.00 u **TEATER** Geletterde mensen: Joke Van Leeuwen en Bart Moeyaert, in Wagehuys, org. Cultureel Centrum Leuven.

15.00 u **RONDELEIDING** Stedelijk Museum Vander Kelen-Mertens, in Stedelijk museum, toeg. gratis, org. FT.G.
 18.30 u **TEATER** Geletterde mensen: Joke Van Leeuwen en Bart Moeyaert, EXTRA VOORSTELLING, in Wagehuys, org. Cultureel Centrum Leuven.
 20.00 u **FILM** 'First Strike', een martial-arts film met Jackie Chan op het spoor van nucleaire smokkel, van S. Tong Kwai-lai, in de Stuczaal, org. Stuc.

MAANDAG

14.00 u **TEATER** 'De uitzondering! en de regel?' in Stadsschouwburg Leuven, toeg. 200/250, org. IABULEUS.
 20.30 u **TEATER** Piet Arfeuille met 'Twee dertigers op een te kleine sofa hebben slechts een gespreksonderwerp: de liefde', in Vlamingenstraat 83, org. Stuc.

Bios

• 27/01 om 20.00 u: Wetenschapskantus, in Waalberg.

Chemika

• 27/01 om 20.00 u: Wetenschapskantus, in Waalberg.

Crimen

• 28/01 Stress off-party fuif.

Economika

• 26/01 om 20.00 u: Karaoke 1ste kan TEW, in café Hoegaarden. • 26/01 om 22.00 u: E.W. TD, in Blauwe Kater. • 27/01 om 22.00 u: Full Time TD, in Albatros. • 28/01 om 22.00 u: Ski TD, in Dulci. • 02/02 Half Time week.

Geologische Kring

• 27/01 om 20.00 u: Wetenschapskantus, in Waalberg.

Germania

• 28/01 om 20.00 u: The English patient, in MSI 03.18.

Klilo

• 28/01 Sporten, in Sportkot.

LBK

• 26/01 Revue, in Minnepoort. • 27/01 Revue, in Minnepoort. • 29/01 om 22.00 u: Half Time TD, in Waalberg.

LLK

• 26/01 Jaren '70 en '80 -fuif, in Plectrum, toeg. 70/80. • 27/01 om 22.00 u: Gratis vat: vijf jaar LLK-werking, in Plectrum.

Medica

• 27/01 om 14.00 u: Tooghangen: 24 uur lang op kafee, in Doc's Bar. • 27/01 om 20.00 u: Nacht van de film, in ZaMo. • 28/01 om 14.00 u: Tooghangen: einde. • 28/01 om 22.00 u: Eerste en tweede kanavond: Friends, in Doc's Bar. • 29/01 om 22.00 u: Derde kan fuif in Doc's: Get the message!, in Doc's Bar. • 01/02 om 20.00 u: Half-time start.

Merkator

• 27/01 om 20.00 u: Wetenschapskantus, in Waalberg.

Politika

• 26/01 om 22.00 u: Intern plan Sjarel, in KV lokaal. • 27/01 om 00.00 u: Start 48 uren Politika kaffee, in Politika kaffee. • 27/01 om 19.30 u: KV, in KV lokaal. • 28/01 om 20.00 u: Werkgroep kultuur organiseert filmavond: a Clockwork Orange, in MSI.

Sora

• 28/01 om 20.00 u: Debat 'Vrouwen in de politieke vernieuwing', in MSI 00.20.

VTK

• 26/01 om 11.30 u: Broodjes, in Theokot. • 27/01 om 19.30 u: Jeneverkantus, in 't Amfitheater. • 27/01 om 20.00 u: 24-uren van de fak, in 't Elixir. • 01/02 om 22.00 u: Happy hour, in 't Elixir.

Wina

• 27/01 Wetenschapskantus met de rosse vis. • 27/01 om 20.00 u: Wetenschapskantus, in Waalberg. • 28/01 Winabar: onder Alma 3. • 29/01 om 21.00 u: Weense Wals, in de Waag.

Jozef De Witte neemt afscheid van Alma

“De tijd van soep-pattatten-vlees is definitief voorbij”

Op 1 februari verlaat Jozef De Witte definitief zijn bureau in het Alma-hoofdkwartier. De Witte was er ruim vijf jaar aan de slag als Public-

relations-officier en stapte nu over naar het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingsamenwerking (NCOS), bekend van ondermeer de jaarlijkse 11-11-11-kampagne. Niet dat u er een portie frieten minder om zult eten, maar toch was dit voor Veto een mooie gelegenheid om de man eens aan de tand te voelen over een half decennium Almaleid. De jongste vijf jaar is Alma immers geëvolueerd van een studentenrestaurantketen naar een uitgebreid netwerk van diensten.

Jozef De Witte: «Alma is op vijf jaar tijd inderdaad gigantisch geëvolueerd. Toen ik hier aankwam had je alleen de studentenrestaurants. Ondertussen hebben we onze diensten uitgebreid naar hogescholen en secundaire scholen. Daarnaast is er een erg grote verschuiving van onze activiteiten aan de gang. We stellen vast dat de student hier niet meer gediend is met het 'Duitse model' van studentenresto's. In Duitsland heb je reusachtige kampussen met in het midden een knots van een restaurant waar iedereen aan de lopende band tussen twaalf en twee een standaardmaaltijd voorgeschoteld krijgt, weliswaar tegen een erg lage prijs. Wij vertrekken meer vanuit het standpunt van de student zelf: waar, wanneer en vooral wat wil hij eten. Alma is nu aanwezig op acht plaatsen in Leuven, met openingstijden die verschillen van resto tot resto. Bovendien wordt Alma meer en meer een kafeteria. De tijd van soep-pattatten-vlees is definitief voorbij. Onze broodjesverkoop is met de helft gestegen, dat zegt voldoende. Hetzelfde geldt voor de vegetarische maaltijden: nu kan je overal minstens één vegetarische schotel krijgen. Wij evolueren dus mee met de vraag van onze klanten.»

Veto: Alma haalt een groot deel van zijn omzet uit nevenactiviteiten — de zogenaamde 'Alma-service'. Drijf je daarmee niet de hoofdzaak, met name goedkope maaltijden voor studenten, uit het oog te verliezen?

De Witte: «Ook dit jaar tekent er zich weer een daling van het aantal studentenmaaltijden af. Dat heeft ondermeer te maken met de daling van het studentenaantal, want ons marktaandeel blijft gelijk. Eerstekenners zijn bij uitstek een Almapubliek. Als er minder eerstekenners zijn, daalt het aantal Almapaaltijden, zo simpel is dat. We proberen onze basisvoorziening te garanderen door een aantal nevenactiviteiten aan te trekken. De winst die we maken met de catering en dergelijke zorgt er mee voor dat de maaltijden in de Alma's betaalbaar blijven. De maaltijden zorgen maar voor de helft van de omzet. Als die andere helft er niet zou zijn, dan konden we Alma opdoeken. Het is nooit onze bedoeling geweest om die zaken aan te bieden ten koste van de maaltijdprijs. Het omgekeerde is eerder waar, en zo hoort het ook. De student die een cola drinkt, subsidieert mee de student die een maaltijd eet. Maar dit is geen pleidooi om onze subsidies te verminderen, hoort.»

Pizzeria

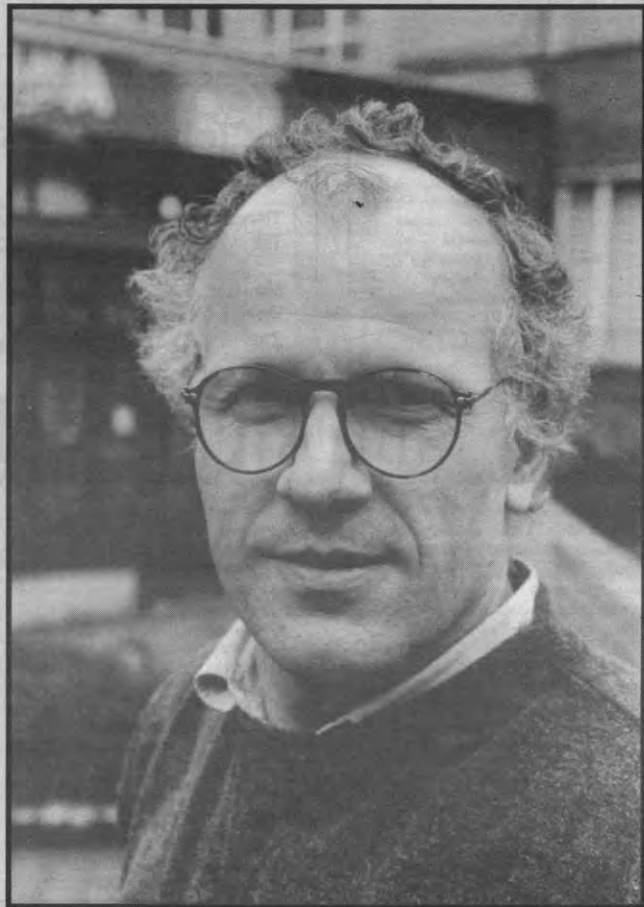
Veto: Met de daling van het aantal studenten zit het er nochtans dik in dat op korte termijn de subsidies mee zullen dalen.

De Witte: «De subsidies zullen de volgende jaren allicht niet veel stijgen. Maar ik vind wel dat ze op dezelfde hoogte moeten blijven. Democratisering kan er niet in bestaan dat je van de één wat wegpakt om het aan een andere te geven.»

Veto: Bent u voorstander van een jaarlijkse

indexering van de Almaprijzen?

De Witte: «(voorzichtig) Het zou niet slecht zijn, mocht dat het uitgangspunt zijn dat daarom geen regel moet worden die elk jaar automatisch wordt toegepast. Het standpunt van de studenten is net omgekeerd: in principe niet indexeren, tenzij dat echt nodig is. Op dit moment gaat het goed met Alma, maar dat is geen reden om niet op onze hoede te blijven. Een VZW moet niet rijk zijn, maar moet wel een reserve hebben. Anders kan je geen beleid voeren, alleen hopen dat er niks ernstigs gebeurt. Daarom moet je een beetje ruimte hebben.»

(foto Bart Andries)

Het probleem om die budgettaire ruimte te creëren, is dat je een inspanning moet vragen aan de studenten vandaag voor de studenten van morgen.»

Veto: De concurrentie op de horekamarkt wordt er ook niet minder op: in elke straat zijn er twee kebabzaken en een pizzeria. Moet Alma zich niet meer op die markt van de snelle snack begeven?

De Witte: «De komst van McDonald's hebben we zeker gevoeld, zeker ten tijde van hun promotiestunts. Als je voor twintig frank een hamburger kunt krijgen, is het normaal dat de studenten daar binnenstappen. Wij hebben niet gepanikeerd toen de wereldwijde oorlog tussen Quick en McDonald op het slagveld Leuven werd gevoerd. Wij kunnen nu eenmaal geen fondsen uit Singapore aanspreken om hier dumpingprijzen te lanseren. Maar je moet wel wakker blijven. Als je op je soep-pattatten-vleesstandpunt blijft, ben je snel uitgespeeld. Er zijn nu ook pita's in de Sedes te krijgen. Maar het is niet onze bedoeling om een nieuwe McDonald's te worden, omdat wij dat nooit op dezelfde manier kunnen of willen organiseren.»

Veto: Sedes heeft een nieuw profiel gekregen. Zonder veel sukses, zo blijkt. Sedes dreigt tussen een paar stoelen te vallen: een beetje laatavon-

drosto, een beetje sjiek, een beetje eksotisch, een beetje vanalles eigenlijk.

De Witte: «Daar zijn ook heel moeilijke discussies met uw studentenfractie aan vooraf gegaan. Ik heb daar een heel uitgesproken mening over.»

Veto: Dan is het nu het moment om ze kenbaar te maken. Dit is ten slotte uw afscheidinterview.

De Witte: «(lacht uitbundig en buigt zich naar de taperecorder). Mijn persoonlijke mening! Sedes moet meer evolueren naar een restaurant waarvan de student weet dat hij er terecht kan voor iets speciaals. Het is mogelijk dat sommige studenten daar

uit te leggen. En meteen werden de problemen duidelijk. Alma-op-kot kon pas voor een bestelling vanaf zes personen. Er waren twaalf gegadigden per gang, maar de grootste kookpot kon maar twee liter aan. Daar had je dus niet veel aan. Bovendien is het idee van een 'gemeenschapshuis' fel veranderd. Toen ik in een gemeenschapshuis zat, betekende samen eten: om de beurt koken, en allemaal samen hetzelfde eten. Nu betekent dat in het beste geval dat ieder voor zich kookt, en dat men dan samen aan tafel gaat. Ik heb daar niks op tegen, ik stel alleen vast dat Alma-op-kot daarom niet werkte. Toen we op Camillo-Torres waren, was dat heel plezant, en vroegen we of ze dat nu niet elke week gingen doen. Ja, dat zie je van hier! Eén keer per maand vonden ze al genoeg. Einde Alma-op-kot, dus.»

«Het konsept van maaltijden waar nog wat werk aan was en waarvoor je met meer samen moest gaan zitten, werkte niet, en wel omdat die twee voorwaarden te hoog gegrepen zijn voor de studentengemeenschap van nu. Nogmaals: dat is geen waardeoordeel. Toen ik als student naar de Alma ging, zaten we met zeshonderd aan een tafel, nu zitten ze met zes. Maar misschien is het sociaal contact tussen die zes wel veel intenser dan tussen die zeshonderd van dertig jaar geleden. Ik weiger te geloven dat de student sociaal is geworden. De student is anders geworden, maar in onze tijd was het zeker niet beter. Als je daarop terugkijkt, merk je hoe verschrikkelijk oppervlakkig wij toen met elkaar omgingen. Allemaal achter dezelfde vlug, maar wel naast elkaar heen.»

Bunker

Veto: In uw tijd werd Alma wel gebruikt als konsert- en fuifzaal. De studenten zijn daar opnieuw vragende partij voor.

De Witte: «Ik ben daar niet tegen, maar er is een probleem met de infrastructuur. In onze tijd was Alma een grote, lange bunker, zonder compartimentering of decoratie. Als je de tafels weghaalde, had je een ideale fuifzaal. Dat kan nu niet meer. We hebben hier een paar experimenten gehad, ondermeer met de 'American Election Night' van het VRG. Als je gaat eten, is er niemand die op de verwarming zal gaan zitten, of met zijn voeten tegen de muur zal gaan staan. Op zo'n avond wel. Resultaat: verwarming uit de muur gerukt, muren vol vuile voeten. Dat is niet de schuld van het VRG, dat hoort gewoon bij zo'n gelegenheden. Maar de conclusie is dat Alma niet langer geschikt is om een fuif te geven. Je moet kiezen: ofwel bouw je een bunker om te bouwen, maar dan komt er geen kat meer eten, ofwel omgekeerd. Maar niets is uitgesloten. Er is een groot probleem met fuifzalen in Leuven. Toon Martens (directeur Alma) en ik hebben al een tijd veel zin om daar met Alma iets aan te doen.»

Veto: U gaat nu naar het NCOS. Wat vindt u als NCOS-medewerker van het monopolie van Coca-Cola in Alma?

De Witte: «(lange stilte) Ik drink nooit Coca-Cola. Maar is dat voldoende reden om te zeggen dat er geen cola mag verkocht worden in een restaurant? Je moet een onderscheid maken tussen je individuele ideologische motieven en je publieke functie. Ik ben niet gelukkig met monopolies in het algemeen. Punt. En we hebben Coca-Cola op zijn plaats gezet. In het begin leken zij wel te denken dat de Alma van hen was, met standjes met affiches en hostessen en zo. We hebben die hostessen naar huis gestuurd en de affiches van de muur gesleurd. Alma blijft van ons. Zolang Coca-Cola past in ons konsept mogen ze blijven, als ze er niet meer in passen, gaan ze aan de deur.»

Bart Eeckhout